

Gonzalism: en ”vänster”-revisionistisk avvikelse¹

1. Inledning

Inom den maoistiska miljön har Perus Kommunistiska Partis (PKP) teorier intresserat många kamrater. PKP och deras anhängare anser att PKP:s ordförande Gonzalo har bidragit med teorier av universell karaktär. Gonzalos teorier anses vara av samma kvalitet som Marx, Lenin och Maos teorier och bör således tillämpas överallt. Dock blev Gonzalo arresterad och fängslad 1992 och PKP:s inflytande har sedan dess drastiskt minskat. Det finns inga trovärdiga rapporter om att de kontrollerar något område i Peru idag. Men trots det finns de som än idag hävdar att Gonzalos teorier är korrekta. De som framhäver hans teorier använder oftast beteckningen ”marxismen-leninismen-maoismen, huvudsakligen maoismen” (MLM-hM) eller ”MLM-hM-Gonzalos universella bidrag”² för att särskilja sig från övriga som använder sig av beteckningen ”marxismen-leninismen-maoismen” (MLM) eller ”marxismen-leninismen-Mao Zedongs tänkande”. Denna artikel ämnar visa att Gonzalos teorier utgör en ”vänster”-revisionistisk avvikelse från den revolutionära vetenskap som huvudsakligen utvecklats av Marx, Lenin och Mao. Artikelnen presenterar också oktobervägen som en korrekt strategi i Sverige eftersom den baserar sig på svenska förhållanden och erfarenheterna från den kommunistiska rörelsens historia.

2. Jefatura – idealistisk teori om ledarskap

Mao Zedong, som vidareutvecklade den dialektiska materialismen, påpekade att riktig kunskap uppnås endast genom att engagera sig med den konkreta verkligheten, d.v.s. praktiken:

”Marxister anser att människans samhälleliga praktik är det enda kriteriet på sanningen i hennes kunskap om yttervärlden. Vad som verkligen händer är att människans kunskap bekräftas endast då hon under den samhälleliga praktikens förlopp (i den materiella produktionen, klasskampen eller det vetenskapliga experimentet) **uppnår de förväntade resultaten**. Om en människa önskar ha framgång i sitt arbete, det vill säga uppnå de förväntade resultaten, måste hon bringa sina idéer i överensstämmelse med

¹ Denna artikel publicerades ursprungligen som *Om Gonzalos teorier* på Kommunisten.nu (27/12-21). I denna artikel ingår två nya kapitel: ”Gonzalism är ’vänster’-revisionism” och ”Strategin för revolution i Sverige” samt ändringar i originaltexten som jag ansåg vara nödvändiga för att förtydliga vissa punkter.

² “The extremely favorable objective and subjective situation, the decades of persistent struggle of the proletariat against the general offensive of the counterrevolution, with iron will holding the banner of Maoism, of the contributions of universal validity of Gonzalo thought and of the People’s War, it has served, more than ever, to demarcate Marxism from revisionism of all kinds.”

Lenin and the militarized communist party, Brasiliens kommunistiska parti – röd fraktion

<https://www.demvolkedienen.org/index.php/en/t-dokumente-en/3298-el-maoista-lenin-and-the-militarized-communist-party>

den objektiva yttre världens lagar; överensstämmer de inte med dessa, kommer hon att misslyckas i sin praktik.”³ (min fetstil)

Framgång i praktiken är det enda kriteriet som avgör huruvida en idé eller teori är sann:

”Sanningshalten i varje kunskap eller teori bestäms inte av subjektiva känslor, utan **av objektiva resultat i samhällelig praktik**. Endast samhällelig praktik kan vara ett kriterium på sanningen. Praktiken är den främsta och grundläggande utgångspunkten i den dialektisk-materialistiska kunskapsteorin.”⁴ (min fetstil)

PKP och Gonzalo framförde teorier som, vid närmare undersökning, visar sig direkt bryta med den materialistiska uppfattningen och istället propagerar idealism. Ett exempel på detta är att PKP ansåg att

”Det är Gonzalos tänkande som vi främst måste förkroppsliga, eftersom det är garantin för seger som leder oss till den demokratiska revolutionen, till den socialistiska revolutionen, till kulturrevolutionerna och till kommunismen.”⁵

”Det är ett parti av den nya typen som har gett upphov till den peruanska revolutionens Stora ledare, ordförande Gonzalo, den störste levande marxist-leninist-maoisten, som leder partiet. Han är garantin för revolutionens seger och kommer att föra oss till kommunismen.”⁶

Detta har visat sig vara fel eftersom Gonzalo tillfångatogs varpå PKP:s inflytande minskade rejält, samt att Gonzalo tillbringade 29 år i fängelse fram till hans död. Att upphöja en person som ”garantin för revolutionens seger” är en idealistisk felaktighet som helt går emot den marxistiska kunskapsteorin, eftersom riktigheten i en teori endast kan bevisas i praktiken genom en socialistisk revolution.

Att upphöja en individ som ”garantin för revolutionens seger” innan dennes politiska linje bevisats i praktiken leder också till problem i förhållande till den demokratiska centralismen. Varför ska en person, som trots allt är ”garantin för seger”, utsättas för kritik och självkritik? Detta är en paradox. Utifrån PKP:s egna utlåtanden verkar Gonzalos ledarskap ha en särskild status där han stod över centralkommittén:

”Vårt parti har definierat att ledarskapet är det centrala och att det är alla aktivisters plikt att ständigt arbeta för att försvara och bevara partiets ledarskap och i synnerhet Gonzalos ledarskap, vår stora ledare, mot alla angrepp inom eller utanför partiet och att underkasta oss hans personliga ledarskap och befäl genom att höja parollerna 'Lär av

³ *Om praktiken*, Valda verk av Mao Tse-tung band 1, s.297-8, Danelius bokförlag, 1966

⁴ Ibid.

⁵ “For us, Gonzalo Thought is the principal thing which we must embody because it is the guarantee of victory that leads us to the democratic revolution, to the socialist revolution, to the cultural revolutions until Communism.”

General political line of the Communist party of Peru (1988), Central committee of the communist party of Peru, s.26

<https://www.bannedthought.net/Peru/ CPP/Documents/GeneralPoliticalLineOfTheCommunistPartyOfPeru-1988-OCR.pdf> (min översättning)

⁶ “It is a Party of the new type which generated the Great Leader of the Peruvian revolution, Chairman Gonzalo, the greatest living Marxist-Leninist-Maoist, who leads the Party. He is the guarantee of the triumph of the revolution who will carry us to Communism.”

Ibid.

ordförande Gonzalo' och 'Förkroppsliga Gonzalos tänkande'.⁷

”Vi som följer marxismen-leninismen-maoismen, Gonzalos tänkande, underkastar oss ordförande Gonzalo och förkroppsligar Gonzalos tänkande.”⁸

”PKP:s centralkommitté bekräftar på nytt sin enkla, medvetna och ovillkorliga underkastelse till ordförande Gonzalos enskilda ledarskap och hela systemet av partiledning.”⁹

Att utse något som korrekt innan det har bevisats i praktiken, som att Gonzalo var garantin för seger, beskrev Mao i ”Om praktiken” som ett idealistiskt misstag:

”Vi är också motståndare till ’vänster’-framsakeri. ’Vänster’-männens tänkande löper förbi ett givet stadium i den objektiva processens utveckling. En del av dem betraktar sina fantasier som sanningar, medan andra strävar att i nuet förverkliga ett ideal som kan förverkligas först i framtiden.”¹⁰

Att i nuläget försöka förverkliga ett ideal som inte kan bekräftas av den konkreta verkligheten är således att tillämpa idealism istället för materialism. PKP framhöll Gonzalo och hans teorier som redan korrekta, trots att de inte bekräftades i praktiken. Denna idealism har i grunden att göra med PKP:s och Gonzalos teori om *Jefatura* (anförarskap/ledarskap). Denna hävdar att varje revolutionärt parti måste ha en vägledande ”ledare/anförare”¹¹, och att partiet baserar sig på denna ledares ”vägledande tänkande” (i Perus fall, ”Gonzalos tänkande”).¹² Det uppenbara felet är att partiet, som redan påpekats, upphöjer en ledare som ofelbar om denna är ”garantin för seger” och upphöjer ett tänkande som inte genomgått praktisk bevisning i klasskampen. Teorin om *Jefatura* leder därför oundvikligen till en personkult, oavsett hur mycket Gonzalos anhängare förnekar detta. Är det inte en personkult att framhäva Gonzalo som ”garantin för segern”, att ge ”sin enkla, medvetna och ovillkorliga underkastelse till ordförande Gonzalos enskilda ledarskap” och att han är ”den störste levande marxist-leninist-maoisten [!], en stor politisk och militär strateg, en filosof, en lärare för kommunister, samlingspunkt för partiets

⁷ “Our Party has defined that leadership is key and it is the duty of all militants to constantly work to defend and preserve the leadership of the Party and very especially the leadership of Chairman Gonzalo, our Great Leadership, against any attack inside or outside the Party and to subject ourselves to his personal leadership and command by raising the slogans of ‘Learn From Chairman Gonzalo’ and ‘Embody Gonzalo Thought.’”

General political line of the Communist party of Peru, s.77

⁸ “We who follow Marxism-Leninism-Maoism, Gonzalo Thought, subject ourselves to Chairman Gonzalo and embody Gonzalo Thought.”

Ibid.

⁹ “The Central Committee of the PCP reaffirms itself in its plain, conscious and unconditional subjection to the sole leadership of Chairman Gonzalo and to the entire system of party leadership.”

Resolution of the central committee, Central committee of the Communist Party of Peru, 1992

http://www.redsun.org/pcp_doc/pcp_1292.htm

¹⁰ *Om praktiken*, Valda verk av Mao Tse-tung band 1, s.308

¹¹ “A leader is someone who occupies a certain position, whereas a top leader and Great Leadership [Jefatura], as we understand it, represent the acknowledgment of Party and revolutionary authority acquired and proven in the course of arduous struggle--those who in theory and practice have shown they are capable of leading and guiding us toward victory and the attainment of the ideals of our class.”

Interview with Chairman Gonzalo, El Diario, http://www.redsun.org/pcp_doc/pcp_0788.htm

¹² “there is no Great Leadership [Jefatura] that does not base itself on a body of thought, no matter what its level of development may be. The reason that a certain person has come to speak as the Leader of the Party and the revolution, as the resolutions state, has to do with necessity and historical chance and, obviously, with Gonzalo Thought.”

Ibid.

enhet.”¹³ Är detta inte ren idealism och en förvrängning av den marxistiska kunskapsteorin och ett uttryck för, som Mao kallade det, ”’vänster’-männens tänkande”?

Varför uppskattar vi t.ex. Lenin och hans verk? För att hans teorier bekräftades av hans praktiska framgång, d.v.s. oktoberrevolutionen. Lenins verk skulle idag inte alls ha samma betydelse eller anseende om oktoberrevolutionen inte genomfördes. Gonzalos teori om ”ledarskap” upphöjer ett vägledande tänkande som ”**strävar att i nuet förverkliga ett ideal som kan förverkligas först i framtiden.**”. Ett vägledande tänkande kan endast bekräftas som vägledande när det ”**...under den samhällsliga praktikens förlopp (i den materiella produktionen, klasskampen eller det vetenskapliga experimentet) uppnår de förväntade resultaten.**” Alltså, endast när linjen faktiskt har väglett till seger kan den anses ha varit vägledande. Mao Zedongs teorier bekräftades för att Mao *framgångsrikt ledde den kinesiska revolutionen till seger* och bekräftades återigen internationellt under Stora polemiken och Kulturrevolutionen.

Gonzalos teori om *Jefatura* är i grunden liberal individualism, och liknande teorier fanns även i det revolutionära Kina där de främst förespråkades av Lin Biao, som påstod bl.a. att:

”Sådana genier som Mao Zedong uppstår endast efter hundratals år i världen, och efter tusentals år i Kina. Ordförande Mao är världens största geni.”

”Ordförande Mao är mycket klokare än Marx, Engels, Lenin och Stalin. Just nu finns det ingen person i världen som kan nå upp till Mao Zedongs nivå”.

”Man kan ej lämna centrum. Centrum är solen. De nio mäktiga konstellationerna omringar och kretsar kring solen, alla verk omringar och kretsar kring solen. Ordförande Mao är solen. Mao Zedongs-tänkande är solen.”¹⁴

1970 hade Mao kritiserat Chen Boda och Lin Biao för att ha framfört teorin om geni och den utmärkte ledaren.¹⁵ Eftersom Gonzalos teori om *Jefatura* bryter med Maos kriterium att en teori måste bekräftas ”**av objektiva resultat i samhällelig praktik**” är det i sitt väsen av samma typ som Lin Biaos teori om geni. Gonzalo lyckades inte leda partiet till seger, detta är ett obestridligt faktum. Både Gonzalos teori om *Jefatura* och Lin Biaos teori om ”geni” vänder upp-och-ned på den marxistiska kunskapsteorin; båda förbiser bevisning i praktiken som ett kriterium för sanning och antar således i förväg att något är sant. Mao definierade sådana teorier som ”idealistisk apriorism”, d.v.s. antagandet att ett tänkande är sant utan praktisk bevisning¹⁶:

¹³ ”He has reconstituted the Party, leads it in the People’s War and has become the greatest living Marxist-Leninist-Maoist, a great political and military strategist, a philosopher, a teacher of Communists, and the center of Party unity.”

General political line of the Communist party of Peru, s.77 (min översättning)

¹⁴ *A few opinions of mine*. Mao Zedong, 1970, engelsk översättning juli 2021. (min översättning)

<https://www.bannedthought.net/China/MaoEra/GPCR/Chinese/AFewOpinionsOfMine-1970-English.pdf>

¹⁵ Ibid.

¹⁶ ”Apriorismen är en idealistisk kunskapsteori. Den materialistiska återspeglings teorin menar att idéer är en återspeglning av den objektiva verkligheten, att all sann kunskap har sitt ursprung i erfarenheten. Det finns alltså ingen kunskap före erfarenheten. Apriorismen menar dock att det rationella innefattar något ’begåvat begrepp’, ’självförstått förnuft’, ’födda principer’ eller logiska kategorier, att det inte uppstår genom erfarenhet utan är medfött i sinnet, och att man med utgångspunkt i dessa principer eller kategorier kan få verklig kunskap genom logisk deduktion. Apriorister erkänner inte att begreppslig kunskap är beroende av perceptuell kunskap, utan anser att den förstnämnda är oberoende; de motsätter sig att man utgår från praktisk erfarenhet, men står för att man utgår från det rationella. De utgår inte från fakta till begrepp utan tvärtom.”

Basic understanding of the communist party of China, s.135 (pdf), [min översättning]

”Frågan om det geniala är en teoretisk fråga. Deras [Lin Biao och kompani – min anm.] teori var en teori som byggde på idealistisk apriorism. Någon har sagt att det innebär att bekämpa det geniala att bekämpa mig. Men jag är inget geni. Jag läste konfucianska böcker under sex år och kapitalistiska under sju. Jag läste inga marxist-leninistiska böcker före 1918, så hur ska jag kunna vara ett geni? Strök jag inte över dessa adverb flera gånger om? Partistadgarna slogs fast på nionde kongressen. Varför inte ta en titt på dem? Jag skrev ’Några åsikter’¹⁷, som speciellt kritiserar geniteorin, bara efter att ha träffat några människor och talat med dem och efter en del undersökningar och forskning. Det är inte det att jag inte vill tala om genier. Att vara ett geni är att vara lite intelligentare. **Men det geniala beror inte på en person eller ett fåtal människor. Det beror på ett parti, det parti som är proletariatets förtrupp. Det geniala är beroende av masslinjen, av den kollektiva visdomen.**”¹⁸ (min fetstil)

Kampen mot idealistisk apriorism existerade redan under Marx och Engels tid, specifikt i Engels polemik mot Dühring. Dühring förnekade den materialistiska kunskapsteorin och hävdade att den materiella världen formas efter inneboende tankemönster hos människan. Under kulturrevolutionen bekämpades bl.a. Liu Shaoqis och Lin Biaos apriorism, som hävdade att vishet och genialitet var en medfödd mänsklig egenskap oberoende av den samhälleliga praktiken.¹⁹ Dessa reaktionärer förnekade den marxistiska, materialistiska kunskapsteorin. Idag är det Gonzalos apriorism i form av *Jefatura* som utmanar den marxistiska kunskapsteorin. Gonzalos teori om ”vägledande tänkande” förutsätter att den ”högsta ledarens” teorier ska leda till seger och är således redan korrekta trots att de inte bevisats i praktiken. Därför består denna teori i grunden av idealistiska förutsättningar (”idealistisk apriorism”). Därtill bör det påpekas att en individ som utmärkt sig i kampen och som lett partiet till framgång kan vid valfritt tillfälle urarta ideologiskt (t.ex. Prachanda²⁰). Detta gör teorin om *Jefatura* särskilt skadlig, eftersom den leder till den individualistiska uppfattningen att en individ är själva förkroppsligandet av korrekt ideologisk vägledning, när historien har visat att dessa individer själva kan bli revisionister.

Som marxister erkänner vi dialektikens grundlag att allting är ständigt i rörelse, och det är på intet sätt givet att människors tänkande förändras i takt med de objektiva förändringarna. Mao Zedong påpekade att tänkandet hos vem som helst (inklusive ledarskapet) kan släpa efter de objektiva förändringarna om man inte förlitar sig på en konkret undersökning av konkreta förhållanden.²¹ Det är inte individen, utan masslinjen och konkret undersökning, d.v.s. marxismen som en vägledning till handling, som är avgörande för framgång.

<https://www.marxists.org/history/erol/china/basic-understanding.pdf>

¹⁷ *A few opinions of mine*. Mao Zedong, 1970

¹⁸ *Sammandrag av Ordförande Maos samtal med ansvariga kamrater på olika platser under hans resa i provinserna.*, Mao Tse-tung: Politiska skrifter. Tal och brev 1956-1971. Stuart Schram

<https://marxistarkiv.se/klassiker/mao/schramurval-mao-skrifter.pdf> [Något ändrad översättning från denna källa]

¹⁹ För en bra introduktion till Engels kamp mot Dührings apriorism, se artikeln ”*How Engels Criticized Dühring’s Apriorism — Notes on studying ’Anti-Dühring’*” av Wang Che. Den nämner också kampen mot idealismen i Kina. <https://marxists.architexturez.net/subject/china/peking-review/1972/PR1972-10a.htm>

²⁰ Prachanda var ordförande för Nepals kommunistiska parti (maoisterna). Under hans ledning tillämpade partiet marxismen-leninismen-maoismen-Prachandas väg och kontrollerade 80% av Nepals territorium innan Prachanda slöt ett fredsavtal med den härskande klassen och förvandlade det revolutionära partiet till ett reformistiskt parti.

²¹ Detta påpekar Mao i ”*Om praktiken*”. T.ex. skriver han att:

”Det händer emellertid ofta att tänkandet släpar efter verkligheten; detta beror på att människans varseblivning begränsas av otaliga samhälleliga betingelser. Vi är motståndare till tjurskallar i de revolutionära leden, vilkas tänkande inte utvecklas med förändrade objektiva betingelser och historiskt har kommit till uttryck i högeroportunism.”

Teorin om *Jefatura* reviderar i själva verket den marxistiska teorin om ledarskap. Det är uppenbart att Gonzalo intog rollen som en enskild ledare som resterande instanser underkastade sig, vilket rättfärdigas i teorin om *Jefatura*. Denna teori skiljer sig radikalt från den teori om ledarskap som tillämpades av Kinas kommunistiska parti (KKP):

”Partiets ledarskap är dock ett kollektivt ledarskap och kommer inte från enskilda individers godtyckliga beslut. Det är bara genom att samvetsgrant tillämpa systemet med kollektivt ledarskap som vi kan praktisera demokratisk centralism i partiet på ett korrekt sätt, och som partiets kommittéer kan spela sin roll som kärnledarskapet fullt ut genom att utföra alla uppgifter på ett korrekt sätt. I allmänhet finns det en gräns för hur väl en enskild individ kan tänka på en fråga och analysera den, så när beslut i viktiga frågor fattas av en enskild individ är det svårt för honom att inte vara subjektiv och ensidig. Endast om vi praktiserar kollektivt ledarskap, om medlemmarna i partikommittén åter speglar partimedlemmarnas och massornas åsikter i alla avseenden, om de studerar och diskuterar frågor från alla synvinklar och på djupet, kommer vi att kunna koncentrera massornas visdom för att komma fram till korrekta idéer, fatta beslut som överensstämmer med den objektiva verkligheten och undvika eller minska risken för misstag.”²²

3. Folkkrigets universalitet

En annan teori som Gonzalo har framfört är teorin om folkkrigets universalitet och att detta är ”proletariatets militära teori”. Kamrat Turesson har redan korrekt påpekat att detta är ett uppenbart falskt påstående²³, eftersom Mao aldrig har nämnt att folkkriget är universellt. Bl.a. har Mao uttryckligen varit emot dogmatiska tillämpningar av det kinesiska folkkriget:

”Den kinesiska revolutionens erfarenhet – d.v.s. att bygga basområden på landsbygden, omringa städerna från landsbygden och slutligen bemäktiga sig städerna – är kanske inte helt användbara i många av era länder, men den kan tjäna som referensmaterial för er. Jag råder er att inte mekaniskt omplantera de kinesiska erfarenheterna. Ett annat lands erfarenheter kan enbart tjäna som referensmaterial och får inte betraktas som en dogm. Marxismen-leninismens allmängiltiga sanning och de konkreta förhållandena i era egna länder – de två måste förenas.”²⁴

Mao var alltså öppen med att det *kinesiska folkkrigets erfarenheter*, d.v.s. bygga basområden och omringa städerna, inte var allmängiltigt. Men enligt PKP är folkkriget ett uttryck för ”proletariatets militära teori” som utvecklats av Mao:

”Ordförande Gonzalo bekräftar på nytt lagen om revolutionärt våld som en universell lag och följer proletariatets högsta militära teori som fastställt av ordförande Mao:

²² *Basic understanding of the communist party of China*, s.62-3 (pdf), [min översättning]

²³ *Stackars Mao Zedong, som inte ens var maoist*, Rickard B Turesson, Marxistiskt Forum, 2019

<http://marxforum.se/index.php/2021/07/08/stackars-mao-zedong-som-inte-ens-var-maoist/>

²⁴ *Några erfarenheter ur vårt partis historia*, Valda verk av Mao Tse-tung band 5, s.310

folkkriget är universellt giltig och tillämbart i alla slags länder, men måste konkretiseras specifikt för varje revolutions förhållande.”²⁵

Att Mao hade fastställt att ”folkkriget är universellt giltig” är en uppenbar lögn. Därtill påstår Gonzalo att basområden är folkkrigets väsen:

“Basområden är folkkrigets väsen. Utan det kan folkkriget inte utvecklas.”²⁶

Begreppet ”folk” i marxistisk mening måste avse en grupp människor i förhållande till klasskampen. Mao definierade detta tydligt i förhållande till klasskampen i Kina när han beskrev skillnaden mellan folkkriget mot Japan och folkkriget mot Guomindang. Dessa folkkrig innebar att en enhetsfront av klasskaraktär ställdes mot en gemensam fiende, nämligen imperialismen:

”För att rätt förstå dessa två olika typer av motsättningar måste vi först av allt göra klart för oss vad vi menar med ”folket” och vad vi menar med ”fienden”. Begreppet ”folket” har olika betydelse i olika länder och i olika historiska perioder i varje land. Ta vårt eget land som exempel. Under försvarskriget mot Japan hörde alla de klasser, skikt och socialgrupper som motsatte sig den japanska aggressionen till folkets kategori, medan de japanska imperialisterna, de kinesiska förrädarna och de projapanska elementen tillsammans var folkets fiender. Under befrielsekriget var Förenta staternas imperialister och deras hejdukar – byråkratkapitalisterna, godsägarna och guomindangreaktionärerna som representerade dessa två klasser – folkets fiender, medan alla andra klasser, skikt och socialgrupper som bekämpade dessa fiender alla tillhörde kategorin folket.”²⁷

Folkkrig uppstod som en strategisk linje när huvudmotsättningen står mellan en enhetsfront av olika klasser (”folket”) mot en gemensam fiende: imperialismen och feodalismen. Huvudmotsättningen i det kinesiska folkkriget var mellan å ena sidan folket/nationen (enhetsfronter av klasskaraktär) och å andra sidan imperialismen (och dess lakejer) och feodalismen, vilket har beskrivits av Mao själv:

”Motsättningen mellan imperialismen och den kinesiska nationen och motsättningen mellan feodalismen och folkets stora massor är de grundläggande motsättningarna i det nutida kinesiska samhället. Naturligtvis finns det andra, sådana som motsättningen mellan bourgeoisin och proletariatet och motsättningarna inom de reaktionära härskande klasserna själva. Men motsättningen mellan imperialismen och den kinesiska nationen är huvudmotsättningen.”²⁸

Mao påpekade även i ”Om motsättningar” att *väsendet* i KKP:s kamp, den *grundläggande motsättningen* i denna process, var alltid dess antiimperialistiska och antifeodala natur trots att den genomgick flera olika stadier (bl.a. revolutionen 1924-7, kriget mot Goumindang, försvarskriget mot Japan):

”Den grundläggande motsättningen i ett tings utvecklingsprocess och processens därav bestämda väsen försvinner inte förrän processen är fullbordad; men i en långvarig pro-

²⁵“President Gonzalo, reaffirming himself on the universal law of revolutionary violence, follows the military theory of the proletariat established by Chairman Mao: The people’s war has universal validity and is applicable in all types of countries, in accordance with the conditions of each revolution.”

General political line of the Communist party of Peru, s.51 (min översättning)

²⁶“The Base Area is the essence of people’s war. Without it, people’s war cannot develop.”

Interview with Chairman Gonzalo (min översättning)

²⁷ *Om den riktiga behandlingen av motsättningar inom folket*, Valda verk av Mao Tse-tung band 5, s.366-7, Oktoberförlaget, 2019

²⁸ *Den kinesiska revolutionen och Kinas kommunistiska parti*, Valda verk av Mao Tse-tung band 2, s.300

cess är betingelserna vanligen olika i varje stadium. Orsaken är, att, ehuru den grundläggande motsättningens natur i ett tings utvecklingsprocess och processens väsen **består oförändrade**, den grundläggande motsättningen tillspetsas allt efter som den passerar från ett stadium till ett annat i den långvariga processen.

(...) Ehuru ingen förändring skett i den grundläggande motsättningens natur i processen som helhet, **det vill säga i processens antiimperialistiska, antifeodala, demokratiskt-revolutionära natur** (vars motsats är dess halvkoloniala och halvfeodala natur), har denna process icke desto mindre passerat igenom flera utvecklingsstadier under loppet av över tjugo år.”²⁹

Folkkrig har i konkreta tillämpningar betytt att omringa städerna från landsbygden, d.v.s. fokusera på fattigbönderna som huvudstyrkan i revolutionen. Anledningen till just denna konkreta *form* är att där folkkrigen har skett har samhällena till stor del bestått av bönder. Flertalet av de förtryckta folken bodde således på landsbygden. Under den Stora polemiken 1963 beskrev Kinas Kommunistiska Parti kampen i de förtryckta länderna på följande sätt:

”Asiens, Afrikas och Latinamerikas undertryckta nationer och folk står inför den viktiga uppgiften att bekämpa imperialismen och dess lakejer.

Historien har anförtrott de proletära partierna i dessa områden den ärorika uppgiften att bära kampfanan mot imperialismen, mot gammal och ny kolonialism och för nationellt oberoende och folkdemokrati, att stå i den nationaldemokratiska revolutionära rörelsens främsta led och sträva för en socialistisk framtid.

Mycket breda sektioner av befolkningen i dessa områden vägrar att vara slavar åt imperialismen. De omfattar inte endast arbetarna, bönderna, de intellektuella och småbourgeoisin utan också den patriotiska nationella bourgeoisin och till och med vissa kungar, prinsar och aristokrater, som är patrioter.

(...) På grundval av arbetare- och bondealliansen måste proletariatet och dess parti **ena alla skikt, som kan enas, och organisera en bred enhetsfront mot imperialismen och dess lakejer.** För att befästa och utbygga denna enhetsfront är det nödvändigt att det proletära partiet upprätthåller sin ideologiska, politiska och organisatoriska självständighet och går in för att leda revolutionen.”³⁰ (min fetstil)

Medan folkkrigets *form* har av historiska omständigheter lett till att omringa städerna från landsbygden, består dess *väsen* av en huvudmotsättning som står mellan en enhetsfront av olika klasser mot en gemensam fiende: imperialismen och feodalismen. Varje strategisk linje definieras först och främst av huvudmotsättningen. Den första meningen i Mao Zedongs ”Skrifter i urval” ställer just frågan: ”**Vilka är våra fiender? Vilka är våra vänner? Detta är en fråga av synnerlig vikt för revolutionen.**”³¹

Gonzalo tar innehållet i det *kinesiska folkkrigets strategi*, inkl. basområden, och påstår att detta är en väg för kommunisterna i alla världens länder (även avancerade kapitalistiska där proletariatet utgör huvudstyrkan), att folkkriget är universellt och att Mao har utvecklat proletariatets militära teori. I

²⁹ *Om motsättningar*, Valda verk av Mao Tse-tung band 1

³⁰ *Ett förslag rörande den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje*, Kinas Kommunistiska Partis centralkommitté, 1963, Stora Polemiken

³¹ *Analys av klasserna i det kinesiska samhället*, Valda verk av Mao Tse-tung band 1, s.15

själva verket är en betydlig del av Maos militära teorier passande för en kontext i vilken den växte fram, d.v.s. det kinesiska folkkriget och dess särdrag. Som tidigare nämnt varnade Mao år 1956 för att mekaniskt kopiera basområden i samtal med latinamerikanska partier (se tidigare citat).

I Kina växte begreppet ”folkkrig” fram i huvudsak på grund av den kinesiska revolutionens nydemokratiska karaktär, d.v.s. en klassallians (proletariatet, bönderna och det nationella borgerskapet) under proletariatets ledning i kamp mot imperialismen och feodalismen, i syfte att upprätta folkets demokratiska diktatur. Bland annat definierade Mao även Koreakriget 1950-53 som ett ”folkets befrielsekrig” (*”people’s war of liberation”*)^{32,33}, en beteckning som han också använde för folkkriget i Kina³⁴. Varför? För att huvudmotsättningen stod mellan å ena sidan det koreanska folket, och å andra sidan imperialisterna och marionettregimen i syd.³⁵ Ett begrepp som han använde för de indokinesiska folkkrigen (Vietnam, Laos, Kambodja) var ”långvariga folkkrig” (*”protracted people’s war”*).^{36,37}

Folkkrig nödvändigas alltså p.g.a. objektiva förhållanden, nämligen att världen är uppdelad i imperialistiska och förtryckta länder, och att i de förtryckta länderna måste proletariatet leda de förtryckta massorna och alliera sig med åtminstone delar av den nationella bourgeoisien i kampen mot imperialismen.³⁸ Imperialistisk dominans över ett land måste först besegras innan socialismen kan etableras. Oktobervägen, den universella vägen till revolution i huvudsakligen imperialistiska länder, är också direkt avhängig imperialismen: genom utplundringen av förtryckta länder kan levnadsstandarden höjas till en relativt hög nivå och en revolutionär situation möjliggörs huvudsakligen av kapitalismens återkommande kriser.

Som tidigare nämnt påstår Gonzalo att basområden är ”folkkrigets väsen”. Folkkrigets väsen, d.v.s. dess definierande egenskap, är en enhetsfront under proletariatets ledning som bedriver väpnad kamp mot imperialismen och feodalismen. Det är således den strategiska linjen för de kommunistiska partierna i de förtryckta länderna. Endast detta är den gemensamma nämnaren som finns att hitta i Maos

³² *Order till det kinesiska folkets frivilliga*, Valda verk av Mao Tse-tung band 5, s.39

³³ Det är irrelevant huruvida beteckningen är ”folkkrig”, ”folkets krig” etc. Det som är avgörande är att det avses ett folk som bedriver krig.

³⁴ *Genomför revolutionen till slutet*, Valda verk av Mao Tse-tung band 4, s.282-90

³⁵ I ett telegram framhäver Mao återigen motsättningen mellan det koreanska folket och imperialismen: “Det kinesiska folket stöder varmt det koreanska folkets rättfärdiga krig mot USA:s imperialistiska aggression och kampen för nationens självständighet och deras lands enhet.” (min översättning) *Telegram to the Democratic People’s Republic of Korea*, Selected works of Mao Tse-Tung Volume 7, Foreign Languages Press, s.85

³⁶ *People of the World, Unite and Defeat the US Aggressors and All Their Running Dogs!*, Selected works of Mao Tse-Tung Volume 9, Foreign Languages Press, s.407

³⁷ ”Ett riktigt svar på frågan ’Varför ett långvarigt krig?’ kan nås endast på basis av alla de grundläggande kontrasterna mellan Kina och Japan. (...) För varken i teori eller praktik kan en kamp bli långvarig genom att man helt enkelt ställer de svaga mot de starka. Inte heller kan den bli långvarig genom att man helt enkelt ställer de stora mot de små, de progressiva mot de reaktionära eller överflöd av stöd mot klen stöd. (...) När vi säger, att försvarskriget mot Japan är ett långvarigt krig, är detta därför en slutsats som dragits ur de inbördes förhållandena mellan samtliga verksamma faktorer på bägge sidor.”

Om långvarigt krig, Valda verk av Mao Tse-tung band 2, s.130-1, Danelius bokförlag, 1970

³⁸ ”I detta avseende skiljer sig den kinesiska bourgeoisin från bourgeoisin i det gamla Tsarryssland. Eftersom Tsar-ryssland var en militärt-feodal imperialism som angrep andra länder, saknade den ryska bourgeoisin helt revolutionära kvaliteter. Där var proletariatets uppgift att bekämpa bourgeoisin, inte att enas med den. Men Kinas nationella bourgeoisin har under vissa perioder och i viss utsträckning en revolutionär kvalitet, därför att Kina är ett kolonialt och halvkolonialt land som är ett offer för aggression. Här är det proletariatets uppgift att bilda en enhetsfront med den nationella bourgeoisin mot imperialismen och byråkrat- och krigsherrestyrena och inte förbise dess revolutionära kvalitet.”

Om ny-demokrati, Valda verk av Mao Tse-tung band 2, s.335

uttalanden. Vad är Maos definition av ett basområde? I kriget mot de japanska ockupanterna definierade Mao tydligt vad folkkrigets basområden innebar:

”De grundläggande betingelserna för upprättande av ett basområde är att där ska finnas väpnade antijapanska styrkor, att dessa väpnade styrkor ska användas för att tillfoga fienden nederlag och att de ska resa folket till aktion. Upprättandet av ett basområde är sålunda först och främst en fråga om att bygga upp en väpnad styrka. (...) Uppbyggnaden av en väpnad styrka är nyckeln till upprättandet av ett basområde. **Om det inte finns en väpnad styrka eller om denna är svag, kan ingenting göras. Detta utgör den första betingelsen.**”³⁹ (min fetstil)

Basområden är först och främst områden som är kontrollerade av en väpnad styrka för att användas mot fienden. Om man tror att basområden är *universellt tillämpbara och en oundviklig del av maoismen*, så bör man återigen betänka att Mao i samtal med kommunistpartierna varnat för att mekaniskt tillämpa dessa, och uppmanade istället partierna att tänka själva. Mao hade detta att säga om de röda områden (basområdena) som KKP upprättade:

”Ingen annanstans i världen har det någonsin förekommit, att ett eller flera små områden under röd politisk makt och helt omringade av en vit regim bestått under längre tid. Denna ovanliga företeelse har särskilda orsaker. Den kan nämligen existera och utvecklas endast under vissa betingelser.

För det första, kan den inte förekomma i något imperialistiskt land eller i någon koloni under imperialistiskt välde. Ty denna ovanliga företeelse kan förekomma endast i samband med en annan ovanlig företeelse, nämligen krig inom den vita regimen. Ett av det halvkoloniala Kinas kännetecken är att de olika klickarna av gamla och nya krigsherrar sedan republikens första år (1912) oavbrutet fört krig emot varandra, stödda från utlandet av imperialismen och inom landet av comprador- och godsägarklassen. En sådan företeelse påträffas inte i något av de imperialistiska länderna och för den delen inte heller i någon koloni under direkt imperialistiskt välde, utan endast i ett land som Kina, som befinner sig under indirekt imperialistiskt välde. **Två ting förklarar dess förekomst, nämligen, en lokaliserad agrarhushållning (inte en enad kapitalistisk hushållning) och den imperialistiska politiken att staka ut inflytelsesfärer att dela upp och exploatera.** Den långvariga splittringen och krigen inom den vita regimen skapar förutsättning för ett eller flera små röda områden under kommunistiska partiets ledning att uppkomma och bestå inringade av den vita regimen.”⁴⁰ (min fetstil)

Mao var alltså mycket tydlig med att röda maktområden inte kan existera i imperialistiska länder. Basområden i Kina hade en överväldigande bondebefolkning där människor bodde och arbetade på samma ort (”lokaliserad agrarhushållning”), vilket inte alls kan sägas om dagens Sverige. Är Maos egna ord inte tillräckliga för att förkasta Gonzalos och PKP:s falska tes att Mao hade etablerat folkkriget som ”proletariatets militära teori” och att ”basområden är folkkrigets väsen”? Gonzalo teori härleds från en *specifik konkret kontext* och förvandlas det till en abstrakt dogm, som inte har någon relevans till de objektiva förhållandena i Sverige.

³⁹ *Strategiska problem i gerillakriget mot Japan*, Valda verk av Mao Tse-tung band 2, s.94-5

⁴⁰ *Hur kommer det sig att röd politisk makt kan existera i Kina?*, Valda verk av Mao Tse-tung band 1, s.66-7

Finns det något av lära av Maos militära teorier som är användbara i en svensk kontext? Absolut. Mao påpekade att det finns tre typer av lagar för krig: lagarna för krig i allmänhet, de särskilda lagarna för revolutionärt krig samt det kinesiska revolutionära krigets särskilda lagar.⁴¹ Att i svenska städer bygga basområden, från vilka väpnade styrkor ska attackera fienden, är en dogmatisk tillämpning av *lagarna för det revolutionära kriget i Kina* och kommer endast resultera i ett katastrofalt nederlag. Att upprätta basområden var definitivt inte en allmängiltig lag för revolutionärt krig, eftersom Mao *rekommenderade de latinamerikanska partierna att undvika att dogmatiskt kopiera det*. Detta betyder dock inte att basområden inte var nödvändiga i Peru eller andra länder.

4. Militarisering av kommunistpartierna

Relaterat till teorin om folkkrigets universalitet är Gonzalos teori om ”militarisering av kommunistpartierna”, som hävdar att alla världens kommunistpartier måste genomföra väpnade aktioner (militariseras) främst för att ”världsrevolutionen” befinner sig i en ”strategisk offensiv”:

”Ordförande Gonzalo fastställde tesen att kommunistpartierna i världen bör militarisera sig av tre skäl: För det första, eftersom vi befinner oss i världsrevolutionens strategiska offensiv, vi lever under en tid då imperialismen och reaktionen kommer att svepas bort från jordens yta under de närmaste 50 till 100 åren, en tid präglad av våld då alla slags krig äger rum.”⁴²

Mao påpekade att:

”Med strategisk defensiv menar vi vårt strategiska läge och vår politik då fienden är på offensiven och vi på defensiven; med strategisk offensiv avser vi vårt strategiska läge och vår politik då fienden är på defensiven och vi på offensiven.”⁴³

Att påstå att världsrevolutionen var i strategisk *offensiv* 1988 är ren fantasi. Sovjetunionen, folkdemokratierna i Östeuropa och Mongoliet avföll till revisionismen efter Stalins död 1953. I Kina tog kapitalistfararna makten efter Maos Zedongs död 1976. Inte en enda socialistisk stat bestod 1988 och att kalla denna period för strategisk offensiv är ren subjektivism. Vem som helst med den minsta verklighetsförankring kan se löjligheten i PKP:s påstående, som dessutom är ett exempel på mekanisk materialism; världsrevolutionen måste ständigt gå framåt. I själva verket kan världsrevolutionen uppleva bakslag så väl som framgångar. Gonzalo påstår att den strategiska defensiven på världsnivå var 1871-1945 och strategisk jämvikt 1945-1980.⁴⁴ Kamrat Turesson har redan korrekt påpekat det absurda i att påstå att världen var i en strategisk *defensiv* mellan 1871-1945.⁴⁵ Sovjetunionen, folkdemo-

⁴¹ ”Vi är nu inbegripna i ett krig; vårt krig är ett revolutionärt krig, och vårt revolutionära krig föres i det halvkoloniala och halvfeodala landet Kina. Därför måste vi studera inte enbart krigets lagar i allmänhet, utan de särskilda lagarna för revolutionärt krig och de ännu mera särskilda lagarna för ett revolutionärt krig i Kina.” *Strategiska problem i Kinas revolutionära krig*, Valda verk av Mao Tse-tung band 1, s.180

⁴² “Chairman Gonzalo expounded the thesis that the Communist Parties of the world should militarize themselves for three reasons: First, because we are in the strategic offensive of the world revolution, we live during the sweeping away of imperialism and reaction from the face of the Earth within the next 50 to 100 years, a time marked by violence in which all kinds of wars take place.” (min översättning)
General political line of the Communist party of Peru, s.75

⁴³ *Strategiska problem i guerillakriget mot Japan*, Valda verk av Mao Tse-tung band 2, s.99

⁴⁴ *General political line of the Communist party of Peru*, s.27

⁴⁵ *Stackars Mao Zedong, som inte ens var maoist*, Rickard B Turesson, Marxistiskt Forum, 2019

kratier och revolutionens seger i Kina mellan 1917-1949 ledde till att flera socialistiska stater uppstod från att det tidigare inte funnits en enda. Jämvikten varade mellan 1949-1953, och den strategiska defensiven påbörjades därefter, huvudsakligen för att Sovjetunionen och folkdemokratierna blev revisionistiska och att Kina således behövde bekämpa två imperialistiska supermakter (USA och Sovjet). Trots framgångsrika folkkrig i Asien (Vietnam, Kambodja, Laos) blev dessa partier revisionistiska vid statsmakten (om inte tidigare). Med Albanien och Kinas urartning 1976-77 upphörde t.o.m. den strategiska defensiven på en världsnivå eftersom inga socialistiska stater fanns kvar.⁴⁶

Att alla världens kommunistpartier måste militariseras betyder att kommunistpartierna i varje land måste genomföra huvudsakligen militära aktioner:

”Militariseringen av partiet kunde bara genomföras genom konkreta handlingar i klasskampen, konkreta militära aktioner; detta betyder inte att vi uteslutande kommer att utföra olika typer av militära aktioner (gerillaaktioner, sabotage, selektiv förintelse, propaganda och väpnad agitation) men att vi främst måste utföra dessa former för att ge incitament och utveckling till klasskampen, lära med handlingar, med denna typ av handlingar som den huvudsakliga kampformen i folkkriget.”⁴⁷ (min fetstil)

Om alla världens kommunistpartier måste militariseras antyder PKP på att det finns en situation i alla länder där de förtryckta klasserna är redo att stödja dessa aktioner. Det är därför inte överraskande att Gonzalo upphöjer europeiska ”vänster”-opportunisterna⁴⁸ som förebilder och hävdade samtidigt att det fanns en revolutionär situation i Europa 1988 (!):

”När det gäller de väpnade aktionerna i Europa har vi sett långvariga väpnade strider. De är ett uttryck för en objektiv verklighet. Därför är uppgiften inte att fördöma dem, utan att förstå, studera och analysera dem för att se hur de är ett uttryck för att det också finns en revolutionär situation i det gamla Europa.”⁴⁹

Gonzalos påstående om att det fanns en revolutionär situation i Europa är fullständigt nonsens och syftar till att ersätta verkligheten med hans fantasi om att världsrevolutionen är i en strategisk offensiv. Det faktum att ett fåtal äventyrare var redo att ta väpnad kamp mot den borgerliga staten betyder definitivt inte att arbetarklassen var det. Gonzalos påstående är ett utslag av ren empirism. Mao påpekade att **”Dogmatismen är skild från den konkreta praktiken medan empirismen förväxlar fragmentarisk erfarenhet med allmängiltig sanning.”**⁵⁰ Empirismen är en felaktig och skadlig tendens som avviker från marxismen, och PKP:s påstående att militarisering och folkkriget är universellt är i grunden genomsyrat av empirism, som följande citat visar:

<http://marxforum.se/index.php/2021/07/08/stackars-mao-zedong-som-inte-ens-var-maoist/>

⁴⁶ Ett möjligt undantag är Burkina Faso under Thomas Sankaras ledning 1983-87, men Sankara tog makten genom en militärkupp och hans ledning avsattes lika enkelt som den uppstod.

⁴⁷ “That the militarization of the Party can only be carried forward through concrete actions of the class struggle, concrete military-type actions; this does not mean we will only carry out various types of military actions exclusively (guerrilla actions, sabotages, selective annihilation, armed propaganda and agitation) but that we must carry out mainly these forms so as to provide incentive and development to the class struggle, teaching with deeds, with these types of actions as the principal form of struggle in the People’s War.”

General political line of the Communist party of Peru, s.76 (min översättning)

⁴⁸ T.ex. var ”vänster”-opportunistiska RAF och Röda brigaderna aktiva under denna tid.

⁴⁹ “As for the armed actions in Europe, we’ve seen protracted armed struggles. They are an expression of objective reality. Therefore, the task is not to condemn them, but to understand, study, and analyze them to see how they are an expression of the fact that there is also a revolutionary situation in old Europe.”

Interview with Chairman Gonzalo (min översättning)

⁵⁰ *Om koalitionsregering*, Valda verk av Mao Tse-tung Band 3, s. 254, Danelius bokförlag, 1971

”Det är militariseringen av partiet som har gjort det möjligt för oss att initiera och utveckla folkkriget; och vi anser att denna erfarenhet har universell giltighet, därför är det nödvändigt för världens kommunistiska partier att militarisera sig själva.”⁵¹

PKP hade alltså påbörjat folkkriget och inte fullföljt det till seger, men redan hävdade att deras erfarenheter var allmängiltiga och borde tillämpas över hela världen. Som Mao påpekade i förordet till ”Om praktiken” är både empirismen och dogmatismen subjektiva avvikelser. Det är inte av en slump som Filipinernas kommunistiska parti och Indiens kommunistiska parti (maoisterna), de två största maoistiska partierna idag, likställer empirismen med revisionismen som en skadlig tendens inom partiet.^{52,53}

Förutom att han helt missbedömde situationen i Europa, kritiserade Gonzalo även Filipinernas kommunistiska parti. Gonzalo förespråkade teorin om ”förenat folkkrig” i Peru, d.v.s. att folkkriget också skulle bedrivas i städerna som ett komplement till landsbygden. Men denna teori baserades på helt felaktiga bedömningar om den revolutionära situationen i andra länder för att i slutändan utforma sin egna misslyckade linje:

”Ordförande Gonzalo påpekar dessutom att de väpnade aktionerna i städerna bör genomföras som ett komplement, eftersom internationell erfarenhet, liksom vår egen, visar att detta är möjligt. Han drar till exempel lärdom av vad som hände med gerillan i Filippinerna, som omformade sig på landsbygden och lämnade städerna tysta, särskilt huvudstaden, vilket ledde till att gerillan isolerades.”⁵⁴

Att genomföra attacker i städerna var en felaktig linje i Filippinerna som var närapå att ta död på den revolutionära kampen. I själva verket var styrkeförhållandena inte mogna för denna strategi, och denna linje ansågs vara en ”vänster”-opportunistisk linje som korrigerades under ”Den andra stora korrigeringsrörelsen”.⁵⁵ Att Gonzalo blev tillfångatagen i ett lyxkvarter i huvudstaden Lima visar på att han underskattade styrkeförhållandena mellan PKP och den peruanska staten i städerna. Att underskatta sin fiende är ett typiskt ”vänster”-fel och var samma fel som FKP korrigerade när de upphörde att attackera städerna. Till skillnad från kampen i Filippinerna, där den självkritiska korrigeringsrörelsen gav partiet en kraftig impuls till fortsatt revolutionär kamp, har PKP ännu inte genomfört någon självkritik.

⁵¹ “It is the militarization of the Party which has enabled us to initiate and develop the People’s War. We consider that this experience has universal validity, and for that reason it is a requirement and necessary for the Communist Parties of the world to militarize themselves.”

General political line of the Communist party of Peru, s.76 (min översättning)

⁵² “C. to criticize and repudiate revisionism, dogmatism and **empiricism**, Right and ‘Left’ opportunism, sectarianism, liberalism, bureaucratism, ultrademocracy and all other erroneous trends of thinking and action within the Party;” (min fetstil)

Constitution and program. Communist party of the Philippines 2016. s.19

<https://www.bannedthought.net/Philippines/CPP/2016/CPP-ConstitutionAndProgram-2016-English.pdf>

⁵³ “He/she shall defend and try to develop ideological and political basis of the party and shall consistently wage ideological and political struggle against various types of non proletarian trends, revisionist policies, trends and style of work; ‘left’ and right opportunism, economism, spontaneity, parliamentarianism, legalism, reformism, liberalism, sectarianism, **empiricism**, subjectivism, dogmatism and anarchist concepts and trends.” (min fetstil)

Constitution of the CPI(Maoist). <https://www.bannedthought.net/India/CPI-Maoist-Docs/Founding/Constitution.doc>

⁵⁴ *General political line of the Communist party of Peru*, s.65

<https://www.bannedthought.net/Peru/CPP/Documents/GeneralPoliticalLineOfTheCommunistPartyOfPeru-1988-OCR.pdf> [min översättning]

⁵⁵ “Left opportunists arose in the 1980s to call for various sorts of urban insurrectionism only to end up in futility and desperation. They have been the subject of study, criticism and correction by the Second Great Rectification Movement.”

Long view of the revolutionary movement and shortsightedness of the Duterte regime, Jose Maria Sison

<https://cpp.ph/statements/long-view-of-the-revolutionary-movement-and-shortsightedness-of-the-duterte-regime/>

Detta trots att självkritik är en fundamental del av maoismen, och denna frånvaro är något överraskande med tanke på att PKP:s absurda påstående att Gonzalo har definierat maoismen.⁵⁶

Med tanke på att de mest aktiva europeiska äventyrarna påbörjade sina aktioner redan 1970 (Röda armé-fraktionen(RAF) och Röda brigaderna), måste det enligt Gonzalos ha funnits en revolutionär situation redan då eftersom de väpnade aktionerna ”är ett uttryck för att det också finns en revolutionär situation i det gamla Europa.”. Dock hade, som kamrat Turesson påpekar, Sveriges Kommunistiska Parti förbindelser med KKP under den tid då Mao Zedong *fortfarande var vid liv*, och *KKP förordade aldrig något folkkrig eller väpnade aktioner*.⁵⁷ Mao hade redan år 1938 tydligt förklarat skillnaden mellan den strategiska linjen i imperialistiska länder och förtryckta länder:

”Den centrala uppgiften och högsta formen för revolutionen är maktövertagande med väpnat våld, tvistefrågans lösning medels krig. Denna marxist-leninistiska revolutionsprincip gäller universellt, för Kina och för alla andra länder.

Men medan principen förblir densamma, kommer det proletära partiets tillämpning av den till uttryck på olika sätt i enlighet med de skiftande betingelserna. I de kapitalistiska länderna råder, såvitt de inte är fascistiska eller befinner sig i krig, borgerlig demokrati (inte feodalism). I sitt förhållande till yttervärlden är de inte undertryckta av, utan undertrycker själva andra nationer. **Till följd av dessa särdrag är uppgiften för proletariatets parti i de kapitalistiska länderna att under en lång period av legal kamp skola arbetarna och bygga sig starka och därmed förbereda det slutliga störtandet av kapitalismen.** I dessa länder är det en fråga om långvarig legal kamp, om att utnyttja parlamentet som plattform, om ekonomiska och politiska strejker, om att organisera fackföreningar och skola arbetarna. Där är organisationsformen legal och kampens form oblodig (icke militär). Vad frågan om krig beträffar, bekämpar de kommunistiska partierna i de kapitalistiska länderna de imperialistiska krig som förs av deras egna länder. Därest sådana krig utbryter, går dessa partiers politik ut på att framkalla nederlag för de reaktionära regeringarna i deras egna länder. Det enda krig de önskar utkämpa är det inbördeskrig för vilket de förbereder sig. **Men detta uppror och krig bör inte sättas i gång förrän bourgeoisin blir verkligt hjälplös, förrän majoriteten av proletariatet är besluten att resa sig med vapen i hand och kämpa och förrän landsbygdens massor villigt hjälper proletariatet.** Och när tiden kommer att sätta i gång ett sådant uppror och krig, blir första steget att inta städerna och därefter rycka fram på landsbygden, inte tvärtom. Allt detta har gjorts av kommunistiska partier i kapitalistiska länder, och Oktoberrevolutionen i Ryssland har bevisat att det är riktigt.”⁵⁸ (min fetstil)

KKP fortsatte tillämpa denna linje 1964 i kamp mot sovjetrevisionisterna under Den stora polemiken:

”Marxist-leninisterna har alltid ansett att proletariatet under vissa förhållanden bör deltaga i den parlamentariska kampen och använda parlamentet som plattform för att av-

⁵⁶ “But the key point is to see how, in this great class struggle on the world level, Gonzalo Thought considers that a third stage of the proletarian ideology arises: First, as Marxism-Leninism, Mao Tse-tung Thought; then Marxism-Leninism-Mao Tse-tung Thought; and later, it is defined as Maoism, understanding its universal validity; and in this way reaching Marxism-Leninism-Maoism, principally Maoism, as the present expression of Marxism.”

General political line of the Communist party of Peru, s.15

⁵⁷ *Kan Mao Zedongs vidareutveckling av marxismen-leninismen reduceras till en katekes?*, Rickard B Turesson, Marxistiskt Forum, 2018

⁵⁸ *Problem rörande krig och strategi*, Valda verk band av Mao Tse-tung band 2, s.213-4

slöja bourgeoisens reaktionära natur, skola massorna och bidra till att **samla revolutionär styrka**. Det är fel att vägra att, då så är nödvändigt, utnyttja denna legala kampform. Men det proletära partiet får aldrig låta den parlamentariska kampen ersätta den proletära revolutionen eller hysa illusionen att övergången till socialismen kan åstadkommas på den parlamentariska vägen. Det måste ständigt koncentrera sig på masskampen.” (min fetstil)

”Det är ’vänster’-betonad äventyrspolitik om proletariatets parti inte noggrant värderar både de objektiva betingelserna och de subjektiva krafter som ligger till grund för revolutionen, och om det förhastat sätter igång en revolution innan betingelserna är mogna. Men det är högeropportunism eller revisionism, om det proletära partiet inte vidtar några aktiva förberedelser för revolutionen innan betingelserna mognat eller inte vågar leda en revolution och gripa statsmakten, när en revolutionär situation består och betingelserna är mogna.

Innan tiden att sätta sig i besittning av statsmakten är inne består det proletära partiets grundläggande och viktigaste uppgift i att koncentrera sig på det mödosamma arbetet att samla revolutionär styrka. Den aktiva ledning, som ges i kampen för dagskraven, måste ha till huvudsakligt syfte att bygga upp revolutionär styrka och förbereda segern i revolutionen, när betingelserna för denna mognat. Det proletära partiet bör i kampen för dagskraven använda olika former för att höja proletariatets och folkmassornas politiska medvetenhet, för att utbilda sina egna klasskrafter, för att härda sin kampduglighet och förbereda revolutionen ideologiskt, politiskt, organisatoriskt och militärt. Det är endast på detta sätt det kan försäkra sig mot att inte försitta tillfället att vinna seger då betingelserna för revolutioner är mogna. Gör det proletära partiet inte detta, kommer det helt enkelt att låta tillfället att göra revolution passera, trots att en revolutionär situation objektivt föreligger.”⁵⁹ (min fetstil)

De som förnekar nödvändigheten av Oktobervägen i imperialistiska länder, d.v.s. att invänta en revolutionär situation (då en sådan idag inte föreligger) och ackumulera styrka för att slå till när sådan situation uppenbarar sig, förnekar öppet Mao Zedongs och KKP:s ståndpunkter, och de konkreta förhållandena som råder i Sverige. Gonzalos och PKP:s förvrängda uppfattning kan sammanfattas på följande sätt: världen befinner sig i en strategisk offensiv, därav krävs att den väpnade kampen (folkkriget) påbörjas vilket sker genom att partiet militariseras.

Brasiliens kommunistiska parti - röd fraktion (BKP-RF), är idag det internationellt ledande partiet som förespråkar MLM-hM, d.v.s. Gonzalos teorier som universella. De hävdar att Oktobervägen, att ansamla styrka för att slå till vid en revolutionär situation, är revisionistisk:

”Idag upprättar vissa maoistiska partier och organisationer - som offentligt antar att de förberedde inledningen av folkkriget, **särskilt i de imperialistiska länderna**, men inte bara i dem - en ’kinesisk mur’ mellan en fas och en annan, mellan den huvudsakligen obeväpnade kampfasen till den huvudsakliga väpnade kampfasen, med konstruktionen av den nya makten, folkkriget, och således **tillämpar de den revisionistiska tesen om den fredliga ackumuleringen av styrkor, avviker från vägen och till och med degenererar till revisionistiska partier.**

⁵⁹ *Den proletära revolutionen och Chrusjtjovs revisionism*, redaktionerna för Folkets Dagblad och Röda Fanan, 1964, Stora Polemiken

Dessa högerståndpunkter hävdar att de försvarar nödvändigheten av militarisering, men precis som kända revisionister hävdar de att före den väpnade kampens inledande måste proletarietets revolutionära parti huvudsakligen vara laglig och att först efter den så kallade 'initieringen av den väpnade kampen' måste detta parti gå under jorden och 'militarisera sig självt'.⁶⁰ (min fetstil)

Jämför BKP-RF ståndpunkt med vad Mao Zedong skrev 1938 och KKP:s ståndpunkt 1963 om den strategiska linjen i imperialistiska länder och att ackumulera styrka. Här ser vi klart och tydligt att BKP-RF är de faktiska revisionisterna i frågan om strategin i de imperialistiska länderna.

5. Den koncentriska konstruktionen

Enligt PKP har Gonzalo fört fram teorin om den koncentriska konstruktionen av de tre instrumenten.⁶¹ Enligt denna teori utgör partiet den första och primära kärnan, armén utgör den sekundära, och enhetsfronten den tertiära. Enligt den koncentriska konstruktionen styr det stora ledarskapet partiet, och partiet styr de väpnade styrkorna. Den gradvisa utökningen av folkkriget gör att nya enhetsfronter växer fram. Enhetsfronterna (folkkommittéer etc.) är beroende av folkkriget och folkets gerillaarmé, och representerat maktorgan i vad man anser vara "den nya staten".⁶² För att folkkriget ska påbörjas krävs militarisering. Detta är ungefär den strategi KKP tillämpade i kriget mot Goumindang och försvarskriget mot Japan. KKP upprättade enhetsfronter i de områden som partiet befriade och dessa representerade de nya maktorganen i dessa områden.

Denna organisering tar sig formen som koncentriska cirklar:

⁶⁰“Today, some Maoist parties and organizations – which publicly assume that they prepared the initiation of the People's War, **especially in the imperialist countries**, but not only in them – erect a "wall of China" between one phase and another, between the principally unarmed phase of the struggle to the phase of the principally armed struggle, with the construction of the New Power, the People's War, **thus they end up applying the revisionist thesis of the peaceful accumulation of forces, diverting from the path, and even degenerating into revisionist parties.**

These rightist positions claim to defend the necessity of militarization, but just like known revisionists they maintain that before the initiation of the armed struggle, the activity of the revolutionary party of the proletariat must be principally legal and that only after the so called "initiation of the armed struggle" must this party go underground, "militarizing itself." (min fetstil)

Lenin and the militarized communist party, Brasiliens kommunistiska parti – röd fraktion

⁶¹ "Chairman Gonzalo expounds the militarization of the Communist Parties and the concentric construction of the three instruments"

General political line of the Communist party of Peru, s.74

⁶² "Power is the central task of the revolution and the Front is the third instrument. (...) Starting from the link between State/Front, the Revolutionary Front for the Defense of the People is materialized beginning with the People's Committees in the countryside, and in the cities it is simply the Revolutionary Movement for the Defense of the People (MRDP). (...) The new State and the fluidity of war. The construction of the new State follows the fluidity of the People's War, it can expand or contract, disappear in one place and appear in another. It is fluid. (...) The new State is built amidst the People's War and follows a process of specific development, being built in our case in the countryside first, until the cities are surrounded, and it is formed throughout the entire country. This is a process in which the old State is being destroyed and the contradiction old State-new State is being expressed. (...) As followers of Marxism-Leninism-Maoism, Gonzalo Thought, we assume the line of construction of the three instruments of the revolution, of the Communist Party of Peru, the highest form of organization and the first political society; of the People's Guerrilla Army, principal form of organization; and of the Front/New State, central task of the revolution."

General political line of the Communist party of Peru, s.80-2

Figur 1⁶³

Enligt BKP-RF, styr ledarskapet alla tre instrument, och i centrum står det ”Stora ledarskapet” (och slutligen den stora ”ledaren”). Den ”koncentriska konstruktionen” ett organisatoriskt uppfyllande av *Jefatura* och militarisering av partiet⁶⁴; allt utgår från, i sista instans, den enskilda ledarens ”vägle- dande tänkande”:

“Den koncentriska och militariserade konstruktionen tjänar att garantera kommunistpartiets absoluta ledarskap över den hela revolutionära processen, i att bygga och utöva proletariatets hegemoni genom hela processen, det enar och koncentrerar dess centrala ledarskap i centralkommittén och partiets Stora Ledarskap. Det militariserade partiet innebär att det leder och styr de andra två instrumenten inifrån och **tillämpar allt genom folkets revolutionära armé**, med vilken det kämpar och producerar, samtidigt som det mobiliserar, politiserar, organiserar och beväpnar de folkliga massorna, skapar och utvecklar den nya makten/den nya staten: partiet som ledarskap och den revolutionära fronten/den nya staten, som har sin ryggrad i folkets armé av ny typ, instrumentet där massorna genomför revolutionära aktioner och omvandlingar. Partiet bygger armén och sig självt, och runt båda bygger det den revolutionära enhetsfronten.”⁶⁵ (min fetstil)

Teorin om *Jefatura*, militarisering av kommunistpartiet, folkkrig och koncentriska konstruktionen hör ihop: Det stora ledarskapet (*Jefatura*) **militariserar** partiet som sedan påbörjar **folkkriget**. De väpnade styrkorna, etablerar genom sin gradvisa erövring nya revolutionära enhetsfronter i befriade områden. Således **koncentreras** allt kring partiets ledarskap. Som BKP-RF skriver:

⁶³ *Lenin and the militarized communist party*, Brasiliens kommunistiska parti – röd fraktion

⁶⁴ "The concentric construction line of the three instruments is the organizational furnishing of the militarization of the party."

Ibid.

⁶⁵ "The concentric and militarized construction serves to ensure the Communist Party's absolute leadership of the whole revolutionary process, building and imposing the hegemony of the proletariat throughout the process, it unifies and concentrates all its centralized leadership on the Central Committee and the Party's Great Leadership. The militarized Party means that it leads and manages the other two instruments from within and applies everything through the People's Revolutionary Army, with which it fights and produces, while mobilizing, politicizing, organizing and arming the popular masses, creating and developing the New Power / New State: the Party as the leadership and the Revolutionary Front / New State, having its backbone in the People's Army of a New Type, the instrument where the masses carry out revolutionary actions and transformations. The Party builds the army and itself and, around both, it builds the Revolutionary United Front."

Ibid.

”Många partier som försvarar folkkrigets nödvändighet i de imperialistiska länderna utgår inte från dess grundläggande, strategiska och väsentliga princip, nämligen frågan om makten, den nya makten som byggs upp **steg för steg** genom att förstöra den gamla reaktionära makten, **del för del**, från krigets första skede, den strategiskt defensiven, genom ett strategiskt jämvikten till den strategiska offensiven, med erövring av makten i hela landet.”⁶⁶ (min fetstil)

Det är alltså tydligt att BKP-RF utgår att folkkriget i imperialistiska länder också ska ske som i Kina, d.v.s. en gradvis utökning av folkkriget för att erövra nya områden. Det som dock utmärker teorin om koncentrisk konstruktionen är att den placerar den idealistiska teorin om *Jefatura* i centrum av partiets uppbyggnad och teorin om att ”bygga partiet runt geväret”, d.v.s. att alla kommunistpartier *endast kan konstitueras genom väpnad kamp*. BKP-RF skriver att:

”Från denna förståelse löses nyckelfrågan om konstitution/rekonstruktion av kommunistpartier och initiering av nya folkkrig: behovet av tidigare tillämpning av den militära linjen, **det vill säga utvecklingen av den revolutionära väpnade kampen, även om den inte antar den huvudsakliga kampformen**, samtidigt med kommunistpartiets konstitution/rekonstruktion som en koncentrisk konstruktion av revolutionens instrument och förberedelse för att initiera folkkriget.”⁶⁷ (min fetstil)

Den väpnade kampen upphöjs som en princip som ska tillämpas i alla lägen under partiets uppbyggnad. Detta motiverar BKP-RF med att allt annat än militarisering kommer oundvikligen leda till revisionism.⁶⁸ Men teorin om militarisering leder till att den väpnade kampen blir en grundläggande princip som ska tillämpas i alla lägen oavsett förhållande, d.v.s. en dogm. Det enda som varierar är i vilken utsträckning den ska tillämpas. Detta är äventyrism och ”vänster”-opportunism i sin renaste form. I Kinas revolutionära krig var militarisering, d.v.s. en tidig applicering av den väpnade kampen, absolut nödvändigt för att det kommunistiska partiet överhuvudtaget skulle existera, eftersom partiet inte hade möjligheterna att ta vara på legala kampformer och stod i direkt väpnad konfrontation mot reaktionen.⁶⁹ BKP-RFs tes försöker de rättfärdiga utifrån en ytlig och mekanisk förståelse av erfarenheterna i

⁶⁶ “Many parties that defend the necessity of the People's War in the imperialist countries do not assume its basic, strategic and essential principle that is the question of Power, the New Power that is built step by step through destroying the old reactionary power, part by part, since the first stage of the war, that of the strategic defensive, going through the one of strategic stalemate until the strategic offensive, with the conquest of power throughout the country.”

Lenin and the militarized communist party

⁶⁷ “From this understanding, the key issue for the constitution / reconstitution of Communist Parties and the initiation of new People's Wars is resolved: **the need for prior application of the military line, that is, the development of the revolutionary armed struggle, even though it does not assume the principal form of struggle**, simultaneously to the constitution / reconstitution of the communist party, as a concentric construction of the instruments of the revolution and preparation to initiate the People's War.” (min fetstil)

Ibid.

⁶⁸ “Without the constitution or reconstitution around the gun, that is, as a militarized party and armed struggle (although as a secondary form of struggle at this stage), communists will inevitably fall into the theory of cold accumulation and into revisionist organizations, method, and style.”

Ibid.

⁶⁹ ”Det för Kina kännetecknande är att det inte är självständigt och demokratiskt, utan halvkolonialt och halvfeodalt, att det inte har någon demokrati i landet, utan befinner sig under feodalt förtryck, samt att det i sitt förhållande till omvärlden saknar nationell självständighet och är undertryckt av imperialismen. Härav följer att vi inte har något parlament som vi kan benytta oss av och ingen laglig rätt att organisera arbetarna till att strejka. I grunden är det kommunistiska partiets uppgift här inte att genomgå en lång period av legal kamp, innan det kan sätta i gång uppror och krig, och inte att först ta städerna och sedan ockupera landsbygden, utan raka motsatsen.

Ryssland och Kina. Med andra ord; händelseförloppet för partierna i Ryssland och Kina ledde till att de använde sig av väpnade aktioner under olika perioder fram till deras seger. Enligt PKP och deras anhängare⁷⁰ formades dessa partier under ”revolutionärt våld”, och således har denna process (”militarisering av partiet”) en universell karaktär och alla partier måste upprätta en organisationsstruktur (”koncentriska konstruktionen”) som möjliggör en liknande utveckling *oavsett de objektiva betingelserna* som råder i deras egna länder. PKP och deras anhängare anser därtill att de som förnekar militarisering också förnekar revolutionär förberedelse, och därför måste militarisering tillämpas som en ständigt närvarande del i partiets uppbyggnad. Samtidigt ritar de upp en halmdocka där de påstår att alla partier som inte tillämpar Gonzalos teorier är helt öppna och legala partier.⁷¹

Att ett parti måste militariserats är givetvis nödvändigt för revolution, men det är upp till varje parti att bedöma *när* militarisering är nödvändigt, i enlighet med de konkreta förhållandena i varje land. Att däremot upphöja militarisering som en *allmängiltig* förutsättning för *alla* partiets uppbyggnad (”bygga partiet runt geväret”) oavsett de konkreta betingelserna, är inget annat än dogmatism, och kommer i Sverige endast leda till äventyrism och nederlag. Väpnade aktioner i Ryssland (och Kina) framtvingades av det *objektiva läget* eftersom det rådde en *revolutionär situation*; militära aktioner var kampformer som tjänade klasskampen. I Ryssland förordade Lenin militära aktioner för att det rådde en revolutionär situation 1905-7 i och med den första borgerligt-demokratiska revolutionen, men när denna situation hade passerat förändrades taktiken till de nya förhållandena:

”Men partiets *taktik* kunde inte förbli densamma som under revolutionens uppsvingperiod 1905. Man kunde t.ex. inte under den närmaste tiden kalla massorna till politisk generalstrejk eller till väpnat uppror, emedan en nedgång i den revolutionära rörelsen, en kolossal trötthet hos arbetarklassen, en betydande förstärkning av de reaktionära klasserna var förhanden. Partiet kunde ej låta bli att ta hänsyn till den nya situationen. Offensivtaktiken måste ersättas med försvarstaktik, taktiken att dra samman krafter, taktiken att föra kadre över i illegalitet, taktiken att förena det illegala arbetet med i de legala arbetarorganisationerna.

(...) Det var den period, då vårt parti gjorde en omställning från öppen revolutionär kamp mot tsarismen till en kamp på omvägar, till att utnyttja alla slags legala möjligheter – från försäkringskassor till Dumatribunen. Det var återtagets period, sedan vi blivit slagna i revolutionen 1905. Denna omställning krävde att vi tillägnade oss nya kampmetoder för att, sedan vi dragit samman krafter, ånyo gå till öppen revolutionär kamp mot tsarismen.”⁷²

(...) Utan väpnad kamp skulle det i Kina inte finnas plats för proletariatet och kommunistiska partiet, och det skulle vara omöjligt att genomföra någon som helst revolutionär uppgift.”

Problem rörande krig och strategi, Valda verk av Mao Tse-tung band 2, s. 214-6

⁷⁰ Se BKP-RF:s artikel *Lenin and the militarized communist party*, men denna tes förekommer också i PKP:s program: “In the final analysis, the October Revolution was not only an insurrection but a revolutionary war that lasted for several years. Consequently, in the imperialist countries the revolution can only be conceived as a revolutionary war which today is simply people’s war.”

General political line of the Communist party of Peru, s.10

⁷¹ “How could a ‘party’ that is not structured and act as a clandestine party educate the masses in “revolutionary violence”, keeping all its action in the “light of day”, “at the sight of the enemy and at the reach of its hands”? Could such a party forge leaders, cadres and militants to unleash the revolutionary armed struggle as a People’s War and to lead it, while its activity is principally in full legality?”

Lenin and the militarized communist party

⁷² *Sovjetunionens kommunistiska partis (bolsjevikernas) historia* (1938), Proletärkultur 1972, s.135-6

Gonzalisterna förstår inte att militära aktioner måste tjäna klasskampen, och kan inte tillämpas för att enbart försöka ”radikalisera” de egna medlemmarna, för att partiet ska lära sig kriga eller för den delen att undvika revisionism. Kampfformer måste tillämpas i enlighet med de konkreta förhållandena i varje land. När en revolutionär situation inte råder, kommer vissa kampformer (som t.ex. militära aktioner) omöjligt tjäna klasskampen; tvärtom kommer de hindra den och motverka den, eftersom kampformerna inte förhåller sig till de konkreta omständigheterna och massornas kamp.

Gonzalos teori om militarisering ska enligt BKP-RF tillämpas av alla världens kommunistpartier, vilket är en öppen revidering av Mao Zedongs teorier. Frågan om skillnader i förhållanden mellan imperialistiska och förtryckta nationer, och skillnader mellan revolutionära situationer och icke-revolutionära situationer är frånvarande i denna dogmatism. Som Mao Zedong påpekade:

”Marxist-leninister måste noggrant följa principen att använda olika metoder för att lösa olika motsättningar. Dogmatikerna följer inte denna princip. De förstår inte att betingelserna är olika i olika slag av revolutioner och förstår därför inte heller inte att olika metoder bör användas för att lösa olika motsättningar. Tvärtom lägger de sig till med vad de inbillar sig vara en oföränderlig formel och tillämpar den godtyckligt överallt, vilket blott leder till bakslag för revolutionen eller gör en bedrövlig röra av vad som ursprungligen var väl utfört.”⁷³

PKP påstår att *alla* världens kommunistpartier måste militariseras och påbörja folkkrig,⁷⁴ men det kan inte finnas en revolutionär situation i alla länder samtidigt. I själva verket genomgår det imperialistiska världssystem alltid en ojämn utveckling. Denna objektiva process kallas *lagen om den ojämnna utvecklingen* och är en fundamental beståndsdel av den marxistiska politiska ekonomin. Som Lenin påpekade:

”Under kapitalismen är en jämn tillväxt i de enskilda företagens och de enskilda staternas ekonomiska utveckling omöjlig. Under kapitalismen finns inga andra sätt att tid efter annan återställa den rubbade jämvikten än kriser i industrin och krig i politiken. (...) Olikmässig ekonomisk och politisk utveckling är en ovillkorlig lag för kapitalismen. Härav följer, att socialismen till en början kan segra i några få eller rentav i ett enda, enskilt kapitalistiskt land.”^{75, 76}

Om det finns ”**olikmässig ekonomisk och politisk utveckling**” kan det således endast finnas olika kampformer som är passande vid det givna läget; i alla länder kan det inte vid samma tidpunkt finnas nödvändighet av en identisk kampform, d.v.s. väpnad kamp i form av militarisering. Det gäller att genomföra en konkret analys av förhållandena i det egna landet och inte förfalla i dogmatism. Den ”koncentriska konstruktionen” är alltså inget annat än en ”vänster”-opportunistisk organisatorisk teori, för att tillämpa teorin om ”militarisering av kommunistpartierna” och *Jefatura*. BKP-RF, som typiska ultra-”vänster” sekterister, hävdar dessutom att alla som förnekar militariseringen av partiet och den koncentriska konstruktionen är revisionister. I praktiken innefattar det alla som inte erkänner Gonzalos teorier:

⁷³ *Om motsättningar*, Valda verk av Mao Tse-tung band 1, s.322

⁷⁴ Se fotnot 51

⁷⁵ *Om parollen Europas förenta Stater* (1915), Lenin

⁷⁶ Lenin återupprepade detta i *Den proletära revolutionens militärprogram* (1916): ”Kapitalismen utvecklas ytterst olikmässigt i skilda länder. Annorlunda kan det inte heller vara under varuproduktionen. Härav följer den obestridda slutsatsen, att socialismen inte kan segra samtidigt *i alla länder*. Den kommer först att segra i ett eller i några länder, medan de övriga för en viss tid kommer att förbli borgerliga eller preborgerliga.”

”Essensen av den nya revisionismen i fråga om partiet och uppbyggnadslinjen är förnekandet av nödvändigheten av militarisering av kommunistpartierna och den koncentrisk konstruktionen av de tre instrumenten.”⁷⁷

Mao skrev att ”**Vår princip är att partiet har kommandot över geväret, och att geväret aldrig får tillåtas ta kommandot över partiet.**”⁷⁸ Om man påstår att varje parti endast kan uppbyggas med vapenad kamp i form av ”militarisering av kommunistpartiet”, är det just påtvinga en kampform under alla omständigheter och således faktiskt låta geväret ta kommandot över partiet. Som KKP påpekade måste kampformer måste anpassas till de konkreta förhållandena för att lösa konkreta motsättningar:

”Dogmatikerna vanställer marxismen-leninismen på ett annat sätt. De avskiljer sig från verkligheten, hittar på abstrakta, tomma formler eller tar mekaniskt andra länders erfarenhet och tvingar den på massorna. Därmed hämmar de massornas kamp och hindrar att den uppnår de resultat den borde vinna. **Utan hänsyn till tid, plats och betingelser, håller de envist fast vid en kampform.** De förstår inte att den revolutionära massrörelsen i varje land antar mycket komplicerade former och att alla kampformer, som är nödvändiga, måste användas samtidigt och komplettera varandra. De begriper inte att det, då situationen ändras, är nödvändigt att ersätta gamla kampformer med nya eller att använda de gamla formerna men fylla dem med nytt innehåll. Därför avskar de sig mycket ofta från massorna och från potentiella bundsförvanter och hamnar därmed i sektaristiska misstag, men lika ofta handlar de våghalsigt och hamnar därmed i äventyrspolitiska misstag.

Om den ledande instansen i ett parti begår dogmatiska misstag, blir den ur stånd att fatta den faktiska revolutionära rörelsens lagar. På det teoretiska området blir det med nödvändighet livlöst, och på det taktiska området kommer det med nödvändighet att begå alla slags misstag. Ett parti av detta slag kan omöjligen leda folkets revolutionära kamp i sitt land till seger.”⁷⁹ (min fetstil)

6. Gonzalism är ”vänster”-revisionism

De avvikande teorier som här behandlats, teorin om ”världsrevolutionens tre moment” vilken påstår att vi lever i en strategisk offensiv, ”militarisering av världens kommunistpartier”, *Jefatura* och ”folkkrigets universalitet” presenteras av gonzalisterna som en helhetligt ideologisk riktning i form av ”MLM-huvudsakligen maoismen” eller ”MLM-hM-Gonzalos universella bidrag”. Med hänsyn till att det är Gonzalo som har utformat de avvikelser som utgör denna riktning, är det rimligare att tala om ”gonzalism” än ”MLM-hM” eftersom Gonzalos teorier endast förvränger Mao Zedongs ståndpunkter. Gonzalisterna har idag samlats kring BKP-RF och PKP som är deras ledande förespråkare. Det är alltså en uttalad ideologisk riktning, som inte längre begränsas till Marx, Lenin, Mao, men inkluderar även Gonzalos teorier.

⁷⁷ “The essence of the new revisionism in the question of the party and the line of construction consists in the denial of the necessity of militarization of the communist parties and the concentric construction of the three instruments.”

Lenin and the militarized communist party, Brasiliens kommunistiska parti – röd fraktion

⁷⁸ *Problem rörande krig och strategi*, Valda verk av Mao Tse-tung band 2, s.218

⁷⁹ *Mera om meningsskiljaktigheterna mellan kamrat Togliatti och oss – Några av Leninismens viktiga problem i världen i dag*, Redaktionell artikel i Röda Fanan den 4 mars 1963

http://www.marxistarkiv.se/kina/sinosovjetiska/nagra_av_leninismen_viktiga_proble.pdf

Den linje som förespråkas av BKP-RF och PKP är utan tvivel vad Lenin kallade ”**revisionism från vänster**”⁸⁰, alltså en *helgjuten* ”vänster”-revisionistisk linje. Vad kännetecknar denna revisionism som ”vänster”? ”Vänster”-avvikelser kännetecknas av ”vänster”-opportunist, och eftersom Gonzalos opportunistiska teorier upphöjs till allmängiltigheter som i själva verket reviderar klassikernas ståndpunkter och MLM:s *faktiska* allmängiltigheter, är det tydligt att gonzalism är ”vänster”-revisionism. I frågan om strategin, ledarskapet och partibygget har gonzalisterna presenterat teorier som helt strider mot Mao Zedongs och klassikernas ståndpunkter. Den gonzalistiska ”vänster”-revisionismen kommer klarast till uttryck när BKP-RF påstår att:

”Så problemet i den internationella kommunistiska rörelsen har inte i första hand sin grund i att maoismen inte är formellt erkänd, utan i hur vissa förstår den, och därför är det viktigt att börja med vem som definierade maoismen som det nya, tredje och högre stadiet i vår ideologi, för det är bara genom att utgå från det som vetenskapligt fastställdes av ordförande Gonzalo som vi kan förstå maoismen som en enhet, som ett harmoniskt system. Om man inte först utgår från ordförande Gonzalos verk faller man in i eklekticism, framföra olika citat utan att förstå idéerna.”⁸¹

Detta är en fullständig nedvärdering av Mao Zedong och förnekar självständigheten av Maos teorier. Detta är också en *fullständig* revidering av egentligen allt Mao Zedong någonsin har yttrat eftersom vi endast tillåts förstå Mao genom Gonzalo. Detta är återigen överhuvudtaget inte maoism, utan gonzalism. I Indien och Filipinerna tillämpar kommunistpartierna inte Gonzalos teorier och har bedrivit kamp mycket längre än PKP och deras anhängare; har dessa partier inte förstått maoismen? Det finns ingen gräns för gonzalisternas hybris och arrogans. Gonzalo har endast definierat en ny typ av revisionism genom att sammanslå ”vänster”-opportunistiska, idealistiska och dogmatiska teorier.

Därtill sprider PKP en öppen förfalskning av maoismens historia, som att PKP var det enda maoistiska partiet i världen 1982⁸² (!), vilket har öppet kritiserats av företrädare för Filippinernas kommunistiska partis enhetsfront NDFP.⁸³ PKP:s påstående reflekterar deras ståndpunkt att Gonzalos definiering av maoismen är den enda sanna, och att det finns en kvalitativ skillnad mellan ”marxismen-leninismen-Mao Zedongs tänkande” och ”marxismen-leninismen-maoismen” varav den senare reflekterar Gonzalos tolkning. PKP hävdade att begreppet ”Mao Zedongs tänkande” förnekade Mao Zedongs allmängiltiga bidrag, och att endast genom att istället använda benämningen ”maoism” kan Maos bidrag faktiskt erkännas:

⁸⁰ Lenin riktade denna kritik mot ”revolutionär syndikalism”. *Marxism och revisionism* (1908)

https://www.marxistarkiv.se/klassiker/lenin/1908/marxism_och_revisionism.pdf

⁸¹ “So the problem in the ICM is not principally rooted in that Maoism is not formally acknowledged, but how some understand it, and this is why it is important to start with who defined Maoism as the new, third and superior stage of our ideology; because it is only by starting from what was scientifically established by Chairman Gonzalo that we can understand Maoism as one unit, as one harmonic system. If one does not take the work of Chairman Gonzalo as a starting point, one falls into eclecticism, counterpoising quotes but not understanding the ideas.”

<https://www.bannedthought.net/Brazil/CPB-RF/2019/CombatLiquidationismAndUniteTheICM-20190425-Eng.pdf> [min översättning]

⁸² “Hence, at the Second National Conference held in May 1982 the Party agreed that Marxism-Leninism-Maoism was the third stage of Marxism. Thus, the PCP was the only party in the world in the vanguard of the defense of Maoism, and assumed the task of struggling for the unity of the Marxist-Leninist-Maoists of the world so that this ideology be the command and guide of the Peruvian and world revolutions.”

General Political Line of the Communist Party of Peru, s. 33

⁸³ *On the so called universality of people’s war*, Andy Belisario. Denna artikel publicerades på sidan för FKP:s nydemokratiska enhetsfront “National democratic front of the Philippines” (NDFP).

<https://ndfp.org/on-the-so-called-universality-of-protracted-peoples-war/>

”Medan marxismen-leninismen har fått ett erkännande av sin universella giltighet, är maoismen inte helt erkänd som det tredje stadiet. Vissa förnekar helt enkelt dess tillstånd som sådant, medan andra bara accepterar den som "Mao Zedongs tänkande". I huvudsak förnekar båda ståndpunkterna, med de uppenbara skillnaderna mellan dem, den allmänna utveckling av marxismen som ordförande Mao Tse-tung gjorde. Förnekandet av maoismens "ism"-karaktär förnekar dess universella giltighet och följaktligen dess villkor som det tredje, nya och högre stadiet i det internationella proletariats ideologi: Marxism-leninism-maoism, huvudsakligen maoismen, som vi upprätthåller, försvarar och tillämpar.”⁸⁴

Det som PKP anser inte har erkänts är egentligen endast Gonzalos ”vänster”-revisionistiska teorier som folkkrigets universalitet, militarisering av världens kommunistpartier och *Jefatura*, vilka inte har någon grund alls i Maos läror. Att PKP var de första som använde begreppet ”maoism” har ingen betydelse, det som är *avgörande* är vad detta begrepp *innebär*. Varken Marx eller Lenin var de första som använde begreppen ”marxism” eller ”leninism”. Idag används begreppet ”MLM” av många kommunistpartier, bl.a. Indiens kommunistiska parti (maoisterna) och Filippinernas kommunistiska parti, och dessa tillämpar Mao Zedongs allmängiltiga bidrag och *inte* Gonzalos ”vänster”-revisionistiska teorier. Dessa partier har dessutom på olika sätt öppet kritiserat Gonzalos teorier.⁸⁵

Det finns ingen således skillnad mellan ”Mao Zedongs tänkande” och ”maoism”. IKP(M) har bedrivit folkkrig sedan 1960-talet, alltså både under och efter Mao Zedongs livstid. De är helt tydliga med att det var Mao och inte Gonzalo som definierade maoismen och likställer marxismen-leninismen-maoismen med marxismen-leninismen-Mao Zedongs tänkande:

”Även om det enligt vår uppfattning inte finns någon skillnad mellan ML-Mao Zedongs tänkande och MLM, och ingen kinesisk mur kan skilja de två åt, har vi antagit marxism-leninism-maoism som ett nytt, tredje och kvalitativt högre stadium eftersom det är mer vetenskapligt och lämpligt.”⁸⁶

Filippinernas kommunistiska partis tidigare ordförande Jose Maria Sison, som var centralfigur i bildandet av partiet år 1969 och som påbörjade folkkriget samma år (långt innan Gonzalos ”definiering”) har poängterat absurditeten i att påstå att Gonzalo har definierat maoismen:

”Som jag tidigare har påpekat skapade Mao själv under sin egen livstid Mao Zedongs-tänkande eller maoismen genom att ge framstående bidrag till marxismen-leninismens utveckling inom filosofi, politisk ekonomi, partibyggnad (särskilt korrigeringsrörelsen), folkkriget och den proletära kulturrevolutionen i det socialistiska samhället. Mao Zedongs-tänkande har fått en universell betydelse långt innan Gonzalo kallade det för maoism. Mao Zedongs-tänkandets eller maoismens universella betydelse beror inte på något sätt på Gonzalo, som inte riktigt har sammanfattat alla den store Maos betydande bedrifter.

(...) Före, under och efter grundandet av Filippinernas kommunistiska parti (FKP) var de sex komponenterna i Mao Zedongs-tänkande eller maoismen redan erkända och

⁸⁴ *General Political Line of the Communist Party of Peru*, s.3 (min översättning)

⁸⁵ FKP – Se fotnot 83 och 87, IKP(M) – *Paper presented by the Communist party of India (Maoist) – On the occasion of the international meeting of maoist parties & organisations* <https://bannedthought.net/India/CPI-Maoist-Docs/Nepal/CPIM-Paper2007W11.pdf>

⁸⁶ *Hold high the bright red banner of Marxism-leninism-maoism*, Communist party of India (Maoist) <https://www.bannedthought.net/India/CPI-Maoist-Docs/Founding/MLM-pamphlet.pdf>

spridda i FKP:s publikationer och omfattades av FKP:s kadrer och medlemmar. Vad gonzalisterna gör är att slita isär Mao Zedongs-tänkande eller maoismen och överdriva långvarigt folkkrig som ett recept för alla länder under alla omständigheter och kräva militarisering av partiet som de huvudsakliga eller väsentliga elementen i maoismen. **Detta är inte maoism utan en grotesk gonzalistisk förvrängning av maoismen.**⁸⁷
(min fetstil)

Eftersom bl.a. IKP(M) och FKP håller fast vid att "Mao Zedongs tänkande" och "maoismen" är samma sak, har gonzalisternas försök att i den internationella kommunistiska rörelsen monopolisera och revidera begreppet MLM misslyckats. De försöker nu framföra sina teorier med begreppet "MLM-huvudsakligen maoismen-Gonzalos universella bidrag", men detta resulterar endast i att deras revisionism och sekterism blir allt mer tydligare.

Skillnaden mellan båda begreppen gäller därför endast beteckningen men inte innehållet. Att särskilja innehållet i dessa två begrepp, och förfälska maoismens och andra partiers historia genom att hävda att de inte erkände Mao Zedongs allmängiltiga bidrag, är PKP:s lömska försök att svartmåla den maoistiska rörelsen i andra länder för att därmed få oerfarna och nya kamrater att ovillkorligt acceptera Gonzalos revisionism som den enda sanna "maoismen". Nya och unga kamrater, som inte har studerat den kommunistiska rörelsens historia och primärkällorna (klassikernas texter och inte tolkningar) riskerar därför att lättast falla under gonzalismens inflytande. Men det är också varför gonzalisten inte fått fäste i t.ex. Indien och Filippinerna; dessa partier har en kontinuitet som sträcker sig långt innan Gonzalos teorier. Det är således viktigt att försvara att "Mao Zedongs tänkande" har samma betydelse som "maoism" för att bekämpa PKP:s falska historieskrivning och inte förfalla i gonzalism.

I själva verket utkristalliserades maoismen huvudsakligen i två steg: först under Den stora polemiken och splittringen mellan SUKP och KKP/Albanska arbetarpartiet, och sedan under Den stora proletära kulturrevolutionen. Kommunistpartier över hela världen antog Mao Zedongs teorier i sin ideologisk-politiska linje och ansåg att Maos teorier hade universell karaktär. Många av dessa partier hade kontakter med KKP och deras representanter träffade Mao Zedong. Gonzalisterna måste alltså förfälska teorin såväl som historien för att åstadkomma trovärdighet till sin linje och dölja att Gonzalo misslyckades i praktiken.

Förutom de revisionistiska teorier som nämnts är det uppenbart att Gonzalos teorier kännetecknas av idealism. Gonzalos teori om att världen är i strategisk offensiv är en typ av historisk idealism som används för att rättfärdiga "vänster"-opportunistisk och dogmatisk politik ("militarisering av kommunistpartiet" och "folkkrigets universalitet"). Detta tillvägagångssätt är ingen ny företeelse, utan har gjorts av tidigare revisionister och opportunisterna. Ett liknande exempel är Kautskys teori om "ultraimperialism". Kautsky hävdade att den imperialistiska rivaliteten skulle leda till en fredlig "ultraimperialism" i vilken imperialistiska krig skulle försvinna och en permanent fred uppstå. Lenin påpekade att en fred mellan imperialister är endast tillfällig, och att Kautskys reaktionära och falska teori endast ledde till att folken blev lurade om en framtida permanent fred inom imperialismens ramar och att detta drog bort uppmärksamheten från kapitalismens akuta problem. Medan Kautskys teori rättfärdigade höger-opportunism, rättfärdigar Gonzalo "vänster"-opportunisterna genom att påstå att världen är i en strategisk offensiv och att alla världens kommunistpartier således måste militariseras.

⁸⁷ *Questions on Mao Zedong Thought/Maoism (intervju med J.M. Sison)* [min översättning]
<https://ndfp.org/questions-on-mao-zedong-thought-maoism/>

Som redan nämnt är också *Jefatura* en idealistisk teori, och kännetecknas av idealistisk apriorism. Idealistisk apriorism antar att något är sant utan bevisning i praktiken och *Jefatura* upphöjer ledare och deras ”tänkande” som redan korrekta trots att de inte bevisat sin riktighet i klasskampen.

* * *

I stora polemiken mot sovjetrevisionisterna klargjorde KKP källan till splittringar inom den internationella kommunistiska rörelsen och kom fram till slutsatsen att ”**varje splittring i den kommunistiska rörelsen är ständigt orsakad av opportunist-revisionisternas kamp och förräderi mot marxismen-leninismen.**”⁸⁸ De ledande gonzalisterna, PKP och BKP-RF, har redan öppet proklamerat att alla som inte följer Gonzalos teorier för att vara revisionister⁸⁹ samtidigt som de själva reviderar maoismen, och agerar därmed som de största splittrarna i den internationella maoistiska rörelsen. I strävan att sprida sin revisionistiska linje har de utropat planer på en s.k. ”maoistisk” international⁹⁰ som i själva verket ska basera sig på gonzalismen och där de skall hålla i taktpinnen. Denna utveckling har dock en positiv aspekt: desto mer gonzalisterna samlar sig själva, desto tydligare skiljelinjer mellan gonzalismen och maoismen. Detta är välbehövligt i dagens läge när gonzalisterna poserar som de enda sanna maoisterna.

Frågan om huruvida Gonzalo är en revisionist kan inte undvikas. Det *väsentliga* i denna fråga är just att PKP påstod att Gonzalo hade definierat maoismen. Antingen hade Gonzalo rätt och definierade maoismen, eller så hade han fel och reviderade maoismen. Om man jämför Gonzalos teorier med Mao Zedongs och KKP:s ståndpunkter är det klart att Gonzalo faktiskt har reviderat maoismen. Således finns det inga tvivel om att Gonzalo är en ”vänster”-revisionist. Gonzalos felaktigheter gick bortom enbart enskilda dogmatiska och idealistiska misstag eftersom han reviderade Mao Zedongs ståndpunkter i flera frågor, och dessa revideringar framförde han som ett helgjuten ideologisk riktning *i maoismens namn*. Detta är således i grunden ett angrepp mot den revolutionära vetenskapen och utövar endast ett negativt inflytande inom den internationella kommunistiska rörelsen. Det var dock rätt att stödja PKP:s kamp och Gonzalos frisläppande, eftersom de förde en rättfärdig kamp mot reaktionen. Detta betyder dock inte att man måste acceptera deras teoretiska grundval.

Gonzalo tillät sig själv hyllas som världens största maoist, gav arrogant order till alla världens kommunistpartier om att de borde ”militariserar” och hade en helt felaktig uppfattning om situationen i andra länder och världsläget. KKP hade redan 1963, i ”Ett förslag rörande den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje”, varnat för att lyssna på självutnämnda auktoriteter som dikterar vad alla andra ska göra:

”om det inte är ett parti, som kan använda sina hjärnor till att tänka för sig självt och genom grundläggande undersökningar och studier förvärva noggrann kännedom om utvecklingstendenserna inom de olika klasserna **i sitt eget land** och som vet hur det skall

⁸⁸ *SUKP:s ledare är vår tids största splittrare*, redaktionerna för Folkets dagblad och Röda fanan, Stora polemiken

⁸⁹ “Without the constitution or reconstitution around the gun, that is, as a militarized party and armed struggle (although as a secondary form of struggle at this stage), communists will inevitably fall into the theory of cold accumulation and into revisionist organizations, method, and style.”

“The essence of the new revisionism in the question of the party and the line of construction consists in the denial of the necessity of militarization of the communist parties and the concentric construction of the three instruments.”

Lenin and the militarized communist party

⁹⁰ <https://ci-ic.org/blog/2022/01/04/for-a-unified-maoist-international-conference-proposal-regarding-the-balance-of-the-international-communist-movement-and-of-its-current-general-political-line/>

tillämpa marxismen-leninismens allmängiltiga sanning och förena den med den konkreta praktiken i sitt eget land, utan i stället är ett parti, **som pladdrar efter vad andra säger, utan analys kopierar utländska erfarenheter, ränner än hit än dit alltefter som vissa personer i utlandet pekar med kommandostaven** och har blivit en röra av revisionism, dogmatism och allting utom marxist-leninistiska principer; då är ett sådant parti fullständigt ur stånd att leda proletariatet och massorna i revolutionär kamp, fullständigt ur stånd att vinna revolutionen och fullständigt ur stånd att uppfylla proletariatets stora historiska uppgift.”⁹¹ (min fetstil)

”**Den ideologiska och politiska linjens riktighet eller ej avgör allting.**”⁹² Om en organisation i Sverige antar gonzalismen (oavsett under vilket namn den framträder) som vägledande ideologi kommer den i bästa fall bli en frasaradikal sekt och lekstuga, och i värsta fall till en isolerad grupp äventyrare som kommer gå samma öde till mötes som RAF etc. Kamrater som tror på Gonzalos idéer bör noggrant läsa klassikernas skrifter som citerats i denna artikel, och lära av dem istället för Gonzalos förvrängda tolkning av maoismen. Endast om man studerar dem kan man särskilja äkta och falsk maoism.

7. Strategin för revolution i Sverige

För att veta de faktiska betingelserna för revolutionär handling, är det nödvändigt att förstå Lenins definition av vad en revolutionär situation innebär. Dessutom måste hänsyn tas till de konkreta förhållanden som råder i Sverige. KKP påpekade att det är endast genom att **”förena marxismen-leninismens allmängiltiga sanning med revolutionens och uppbyggets konkreta praktik i det egna landet”**⁹³ som en rätt strategi uppnås. Idag inkluderar vi givetvis även Mao Zedongs allmängiltiga bidrag i denna strävan. Att bekämpa dogmatism, och speciellt teorier som ”folkkrigets universalitet” och ”militarisering av världens kommunistpartier”, kan endast ske genom att undersöka dogmatismens motpol, nämligen de konkreta omständigheterna som råder i ens egna land. I Sverige är den strategiska linjen det långsiktiga uppbyggandet av den proletära enhetsfronten som kommer att resultera i ett revolutionärt uppror.

Revolutionär situation

Strategiska överväganden måste oundvikligen beakta vad som möjliggör en revolution om något seriöst förslag ska presenteras. Först och främst måste det fastställas att ingen vet *när* de objektiva betingelserna för en revolutionär situation kommer att uppstå. Lenin förklarade klarsynt att den objektiva situationen förändras oberoende av det politiska subjektets vilja, d.v.s. proletariatet eller partiet kan inte skapa fram en revolutionär situation:

”För en marxist är det otvivelaktigt, att en revolution är omöjlig utan en revolutionär situation och att inte varje revolutionär situation leder till revolution. Vilka är, allmänt talat, kännetecknen på en revolutionär situation? Vi misstar oss säkerligen inte, om vi påpekar följande tre huvudkännetecken: 1) De härskande klasserna kan inte upprätthålla

⁹¹ *Ett förslag rörande den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje*, Kinas kommunistiska partis centralkommitté, 1963, Stora Polemiken

⁹² *Sammandrag av Ordförande Maos samtal med ansvariga kamrater på olika platser under hans resa i provinserna*. Mao Tse-tung: Politiska skrifter. Tal och brev 1956-1971. Stuart Schram

⁹³ *Ett förslag rörande den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje*, Kinas Kommunistiska Partis centralkommitté, 1963, Stora Polemiken

sitt välde i oförändrat skick; en eller annan kris i 'överskikten', kris för den härskande klassens politik, varigenom det bildas en bräsch, där de förtryckta massornas missnöje och förbittring kommer till utbrott. För att revolutionen skall bryta ut räcker det vanligtvis inte med att 'underskikten inte vill' utan det fordras även att "överskikten inte kan" leva på det gamla sättet. 2) De förtryckta klassernas nöd och olyckor skärps utöver det vanliga. 3) De nämnda orsakerna framkallar en betydande ökning av aktiviteten hos massorna, vilka under en 'fredlig' epok lugnt låter sig plundras, men under stormiga tider drivs till självständig historisk aktion såväl av hela krisläget som av "överskikten" själva.

Utan dessa objektiva förändringar, som inte bara är oberoende av de enskilda gruppernas och partiernas vilja, utan också av de enskilda klassernas vilja, är revolutionen – som allmän regel – omöjlig.⁹⁴ (min fetstil)

Stalin gav några exempel på dessa objektiva förändringar och fasthöll vid Lenins tes att de objektiva förutsättningarna inte kan provoceras fram. I förhållandet mellan de subjektiva, medvetna krafterna och de objektiva omständigheterna, påpekade Stalin att strategin endast kan utgå från en undersökning av konkret förhållanden:

"Politisk strategi, liksom taktik, handlar om arbetarrörelsen. Men själva arbetarrörelsen består av två element: det objektiva eller spontana elementet och det subjektiva eller medvetna elementet. Det objektiva, spontana elementet är den grupp av processer som äger rum oberoende av proletariats medvetna och reglerande vilja. Landets ekonomiska utveckling, kapitalismens utveckling, den gamla regimens sönderfall, proletariats och de omgivande klassernas spontana rörelser, klasskonflikten etc. - **allt detta är företeelser vars utveckling inte är beroende av proletariats vilja.** (min fetstil)

(...) Men rörelsen har också en subjektiv, medveten sida. Rörelsens subjektiva sida är den återspeglning i medvetandet av arbetarnas spontana processer i rörelsen; det är proletariats medvetna och systematiska förflyttning mot ett bestämt mål. Det är denna sida av rörelsen som intresserar oss eftersom den, till skillnad från den objektiva sidan, helt och hållet är föremål för strategins och taktikens styrande inflytande.

(...) Strategin i sig studerar inte rörelsens objektiva processer. Ändå måste den känna till dem och ta korrekt hänsyn till dem om grova och ödesdigra misstag i rörelsens ledning ska kunna undvikas. Rörelsens objektiva processer studeras i första hand av marxismens teori och även av marxismens program. Därför måste strategin helt och hållet bygga på de uppgifter som marxismens teori och program tillhandahåller.

(...) Naturligtvis kan en strategisk plan som är lämplig för en historisk period, som har sina egna särdrag, inte vara lämplig för en annan historisk period, som har helt andra särdrag. Till varje vändning i historien hör den strategiska plan som är nödvändig för den och anpassad till dess uppgifter.⁹⁵

⁹⁴ *Andra internationalens sammanbrott* (1915), Lenin
https://www.marxists.org/svenska/lenin/1915/06/andra_internationalens_sammanbrott.html

⁹⁵ *Concerning the Question of the Strategy and Tactics of the Russian Communists* (1923), Stalin
<https://www.marxists.org/reference/archive/stalin/works/1923/03/14.htm> [min översättning]

Alltså, endast när det finns objektiva och subjektiva förutsättningar kan en revolutionär situation uppstå. Om taktiken under den fredliga (icke-revolutionära) etappen skrev Komintern:

”När intet revolutionärt uppsving förefinnes, måste de kommunistiska partierna, utgående från de arbetandes dagssvårigheter, uppställa delparoller och delkrav och förbinda dem med Kommunistiska Internationalens huvudmål.”⁹⁶

Delmålen (delparollerna och delkraven) består av försvaret och främjandet av arbetarnas intressen i frågor som rör den ekonomiska, politiska och internationella frågor.⁹⁷ Partiet måste alltså tillämpa masslinjen för att kämpa för arbetarklassens dagskrav och intressen. Denna fredliga etapp följes av det *revolutionära uppsvinget*, en övergångsprocess, som utmynnar i en *revolutionär situation*. Alltså, trots att det objektiva läget endast kan vara revolutionärt eller icke-revolutionärt, sker det en rad kvantitativa förändringar där emellan som slutligen leder till en kvalitativ förändring av läget. Med detta kommer nya taktiska motsättningar uppstå som motsvarar denna period och partiet måste navigera sig igenom dessa. Endast då kommer man veta vilka och hur stora krafter som partiet för befäl över, var och när de ska placeras, för att få en maximal slagkraft och störta den borgerliga diktaturen. Men ett **grundläggande villkor** för någon som helst framgång i att vinna över massorna för revolutionens sak är att partiet måste bedriva en politik i vilken massorna inser socialismens nödvändighet *av sina egna erfarenheter*:

”Vid övergången till nya, skarpare paroller måste följande grundregel i leninismens politiska taktik vara rättesnöret: partiet måste förstå att leda massorna i de revolutionära positionerna så, att de genom sin egen erfarenhet övertygar sig om partilinjens riktighet. Om denna regel icke följes, så leder det ofrånkomligt till att man skiljer sig från massorna, till kupper och till kommunismens ideologiska urartning i ’vänster’-doktrinarism, i småborgerligt ’revolutionärt’ äventyri.”⁹⁸

För att en revolutionär situation ska uppstå måste de objektiva betingelserna vara till den nivån att subjektiva krafterna (proletariatet) av sin egen erfarenhet inser nödvändigheten av en revolutionär förändring. Stalin påpekade t.ex. att under den revolutionära perioden 1917, hade mensjevikerna och socialistrevolutionärerna, som hade stöd hos stora delar av befolkningen och deltog i den nybildade provisoriska regeringen, ännu inte avslöjat sig själva som oförmögna att lösa de brinnande frågorna: att avsluta Rysslands delaktighet i världskriget och genomföra jordreformer. Men vissa ”vänster”-opportunisterna hade förespråkat ett uppror redan i april. Stalin påpekade att om detta hade skett hade bolsjevikerna främjat sig från massorna eftersom den provisoriska regeringen ännu inte avslöjat sin

⁹⁶ *Kommunistiska internationalens program* (1928)

https://marxistarkiv.se/komintern/kominterns_program-29-version.pdf

⁹⁷ ”I och med att de kommunistiska partierna överallt försvarar arbetarmassornas och alla arbetandes dagliga behov, utnyttjar de borgerliga parlamentens tribuner för den revolutionära propagandans och agitationens syften och underordnar alla deluppgifter under målet, kampen för proletariatets diktatur, uppställer Kommunistiska Internationalens partier på följande områden delkrav och delparoller: För försvaret av arbetarnas intressen i trängre mening – frågor rörande den *ekonomiska kampen* (värn mot trustkapitalets angrepp, löne- och arbetstidsfrågor, obligatorisk skiljedom, arbetslöshet), vilka övergår i den *politiska kampens* frågor (stora industrikonflikter, fackförenings- och strejkrätt o.s.v.); frågor av omedelbart politisk karaktär (skatter, dyrtid, fascism, förföljelse mot revolutionära partier, vit terror, regeringens politik över huvud); slutligen *världspolitikens frågor*: förhållandet till Sovjet-Unionen och de koloniala revolutionerna, kamp för den internationella fackföreningsrörelsens enhet, kamp mot imperialismen och krigsfaran och systematiskt förberedande av kampen mot det imperialistiska kriget.”

Ibid.

⁹⁸ Ibid.

inkompetens inför massorna och därför fanns det ännu inte förutsättningar för ett uppror. Bönderna och soldaterna hade alltså inte av egen erfarenhet insett mensjevikernas och socialistrevolutionärernas felaktiga linje, och skulle således inte stödja bolsjevikerna. Det var först i oktober som bolsjevikerna påbörjade det väpnade upproret.⁹⁹

Hur ska den gonzalistiska teorin om ”militarisering av partiet” ske utan att fullständigt fjärma sig från massorna? Partiet kommer totalt isolera sig eftersom massorna inte inser nödvändigheten av väpnad kamp utifrån sina egna erfarenheter. I praktiken blir det en isolerad liten grupp som ägnar sig åt äventyrism. Situationen som Stalin beskrev ovan under strax innan oktoberrevolutionen är ett utmärkt exempel på nödvändigheten av att vinna över massorna genom att partiets politik bekräftas genom massornas egna erfarenheter.

Det går inte att i förväg veta vilken faktor som kommer att utlösa en revolutionär kris i Sverige, eller när den kommer att uppstå eftersom ingen kan se in i framtiden. De som förfaller i dogmatism utgår alltid från teorier som förhåller sig till helt andra konkreta betingelser än de som råder i ens egna land och främjar sig därmed från massornas verklighet och kommer oundvikligen att misslyckas. Enbart genom att tillämpa en dialektiskt-materialistisk studie av de konkreta förhållandena i ens egna land utifrån maoismens allmängiltiga sanningar, kan en korrekt strategi utarbetas. Dock behandlar dogmatiker inte MLM som en vägledning till handling, men som en religiös dogm. Som Mao sade:

”Även nu finns det inte så få människor som alltjämt betraktar enstaka citat från marxist-leninistiska verk som en färdiggjord patentmedicin, vilken, när man väl skaffat sig den, lätt kan bota alla sjukdomar. Dessa människor visar en barnslig okunnighet, och vi bör upplysa dem. Det är just dessa okunniga människor som tar marxismen-leninismen som en religiös dogm. Till dem måste vi utan omsvep säga: ’Er dogm är värdelös’. Marx, Engels, Lenin och Stalin har upprepade gånger uttalat, att vår teori inte är en dogm utan en vägledning till handling. Men dessa människor föredrar att glömma detta uttalande som är av största, ja, yttersta vikt.”¹⁰⁰

Folkkrig i förorterna?

En vanlig förekommande tes är att folkkriget ska ske genom att etablera basområden i förorterna. Som redan nämnt är första betingelsen för basområden, om vi nu ska förhålla oss till Mao Zedong och inte förfalla i eklekticism, att det upprättas väpnade styrkor i dessa områden. Ett sådant försök kommer givetvis att krossas. Om vi nu ska ge begreppet ”basområde” ett nytt innehåll bortom Mao, så som att genomföra massarbete i dessa områden, kommer man på sin höjd att lösa frågor av geografisk natur som t.ex. hyreskamp. Men en revolutionär situation kommer att utlösa en kris inom alla möjliga samhällsfrågor, vilket inkluderar arbetsvillkor, lön, arbetslöshet, försörjningsstöd, produktionskris, och kommer att äga rum i stad och landsbygd, industri, tjänstesektor etc. Arbetarklassen är inte geografiskt isolerade i förorterna, tvärtom arbetar många, om inte en majoritet, utanför sina bostadsområden.

”Förort” definierar endast en geografisk placering: ett bebyggt område utanför eller i närheten av en större stad och ger ingen klassanalys överhuvudtaget. Det finns huvudsakligen borgerliga förorter, blandade förorter och proletära förorter. Det finns ingen statistik för att kvantifiera de proletära förorterna, förutom polisens definition ”utsatta områden”; i dessa områden bor 550 000 i hela landet och är ungefär 5 % av Sveriges befolkning.¹⁰¹ Detta representerar inte antalet proletärer, utan är en samman-

⁹⁹ *Leninismens grunder, VII. Strategin och taktiken*, Stalin, Proletärkultur 1983, s.87

¹⁰⁰ *Korrigerade partiets arbetsstil*, Valda verk av Mao Tse-tung band 3, s.43

¹⁰¹ <https://polisen.se/om-polisen/polisens-arbete/utsatta-omraden/> (2022-07-30)

slagning av proletärer, småborgare och borgare samt arbetslösa, barn och pensionärer i ett område som enligt polisen är ”utsatt”. Den proletära delen är därför mindre. Använder vi statistiken för landet i helhet för att uppskatta antalet arbetsföra (d.v.s. exklusive barn och pensionärer) i ålder 20-64 får vi 308 000.¹⁰² Använder samma metod för att räkna bort antalet arbetslösa får vi 280 896.¹⁰³

Undersöker vi industriproletariatets antal inom tillverknings-, bygg- och gruv- och mineralutvinningsindustrin får vi följande för det första kvartalet 2022¹⁰⁴:

Gruvor och mineralutvinningsindustri: 9 843

Tillverkningsindustri: 533 824

Byggindustri: 339 300

Totalt: 882 967 anställda

Antalet industriproletärer i dessa tre produktionsgrenar är därför, i denna någorlunda grova beräkning, ungefär 3 gånger så stort som antalet anställda som bor i ”utsatta områden”. Inkluderar vi de som arbetar inom transport- och magasinering¹⁰⁵ ökar denna siffra till 1 109 705.

Även om industriproletariatet har minskat de senaste decennierna, utgör det fortfarande en mycket stark kraft. Att ha ett *huvudfokus* på förorter är därför inte en rimlig nationell strategi, eftersom det industriella proletariatet är betydligt större än proletariatet i de ”utsatta områdena”. Däremot finns det ingen motsättning mellan att bedriva masskamp på arbetsplatser *och* bostadsområden som t.ex. förorter. Kampen i bostadsområden är givetvis mycket viktigt, eftersom hyran utgör den största enskilda utgiften för arbetarna, och måste förenas med kampen på arbetsplatsen. Men idén om att fokusera på förorterna som något förstadie till att bedriva folkkrig i Sverige genom att militärt ockupera förorterna är absurd. Det finns absolut inga förutsättningar, varken hos massorna eller i den politiska situationen överlag, som ens i det minsta rättfärdigar sådana aktioner förutom i huvudet på den som är blind för verkligheten. Det som behövs är långvarig icke-militär kamp, att befästa sig hos massorna och höja deras medvetande genom deras egna erfarenheter, för att sedan genomföra ett revolutionärt uppror i städerna med massornas stöd.

Vad gäller den militära frågan är det av väsentlig vikt att försvara värnplikten och engagera i soldatkampen d.v.s. propaganda- och agitationsarbete bland soldater. Ju fler värnpliktiga, desto mer stridsdugligt är proletariatet. Även om värnplikten skulle avskaffas finns det andra sätt att utbilda proletariatet; det är i högsta grad en konkret fråga. Det avgörande, det *principiella*, är att dessa kunskaper tas i användning först då de kan rättfärdigas för massorna genom att massorna av egen erfarenhet kan stödja detta. Utan detta kriterium kommer alla väpnade försök att misslyckas, detta är vad folkkrigets förespråkare inte förstått, utan ser på det som något färdigpackat universalmedel för alla länder, när det är endast gammal ”vänster”-opportunist i ny förpackning. Som Mao påpekade:

”Om vi försökte gå till offensiv när massorna ännu inte väckts upp skulle det vara äventyrspolitik. Om vi envisades med att leda massorna till att göra något mot deras vilja,

¹⁰² 56 % var i arbetsför ålder 20-64 år 2021 i hela landet. Vi kan då beräkna $0,56 * 550\ 000 = 308\ 000$

<https://www.ekonomifakta.se/fakta/arbetsmarknad/befolkning/befolkningsstruktur/>

¹⁰³ År 2021 var arbetslösheten 8,8 % enligt SCB. Vi kan då beräkna $0,912 * 308\ 000 = 280\ 896$

¹⁰⁴ *Antal anställda inom näringslivet (KS), efter näringsgren SNI2007. Kvartal 2015K2 - 2022K1*, Statistiska centralbyrån

¹⁰⁵ Ibid.

skulle vi säkert misslyckas. Om vi inte ryckte fram när massorna kräver framryckning skulle det vara högeropportunism.”¹⁰⁶

Proletariatets ledande kärna

Teorin om folkkrig i förorterna med basområden suddar ut frågan om partiets inriktning bland massorna, och likställer alla i förorten som en homogen förtryckt massa som väntar på intåget av revolutionärer. Det underskattar den revolutionering som de arbetande massorna genomgår under en revolutionär kris och döljer frågan om proletariatets ledande kärna.

De mest avancerade delarna av proletariatet är industriproletariatet, och främst den delen som arbetar inom storskalig industri. Detta på grund av deras roll i produktionen, som gör att de tydligast ser den grundläggande motsättningen i kapitalismen, den mellan samhällelig produktion och privat (kapitalistisk) tilläggelse. De arbetar nämligen i stora lag, är fackligt organiserade och deltar direkt i den kapitalistiska produktionen, är långvarigt anställda och ingår de i en internationell produktionskedja och är därmed politiskt framsynta om kapitalismens internationella karaktär. Industriproletariatet har således störst potential att uppnå en avancerad klassmedvetenhet på grund av sina arbetsförhållanden. Men även de som arbetar ensamma, men är starkt sammanhållna genom facklig organisering, har uppvisat ett avancerat klassmedvetande. Detta har bevisats av de strejker som t.ex. busschaufförerna har genomfört. Chaufförer/förare är oftast anställda av samma arbetsköpare och delar liknande villkor. Dessutom finns det också andra yrkesgrupper som inte är en del av industri- eller transportsektorn, men uppvisar liknande arbetsförhållanden, som t.ex. placering på stora arbetsplatser. Ett exempel är vårdarbetare och i Finland gick 25 000 sjukvårdsarbetare ut i strejk detta år.

Människans praktiska aktivitet formar medvetandet, och långt ifrån alla proletärer (de som säljer sin arbetskraft) når samma nivå av klassmedvetenhet som de ovan nämnda grupperna eftersom deras arbete präglas av andra materiella omständigheter. Det är då självklart att det sker en differentiering inom proletariatet, där vissa är mer benägna att utgöra ledarskapet. Som Lenin påpekade:

”Under kapitalismens epok, då arbetarmassorna utsätts för ständig utsugning och inte kan utveckla sina mänskliga talanger, är det mest utmärkande för de politiska arbetarpartierna faktiskt just att de endast kan omfatta en minoritet av den egna klassen. Ett politiskt parti kan förena endast en minoritet av en klass, **på samma sätt som de verkligt medvetna arbetarna i varje kapitalistiskt samhälle utgör endast en minoritet av alla arbetare**. Vi nödgas därför erkänna att endast denna medvetna minoritet kan leda de breda arbetarmassorna och dra dem med sig.”¹⁰⁷ (min fetstil)

Även om industri- och transportproletariatet inte är de lägst avlönade, betyder det inte att deras revolutionära potential är bortblåst. När Sverige oundvikligen kommer hamna i en ekonomisk och politisk kris, kommer detta fortfarande vara det viktigaste strategiska skiktet av proletariatet – eftersom deras aktioner kan lamslå hela den svenska ekonomin och på grund av deras storlek, kollektiva disciplin och sammanhållning kan rekryteras i stora skaror för det väpnade upproret. Att förneka industriproletariatets roll som den ledande kraften är att förespråka en variant av den defaitistiska ”mutteorin” – industriproletärerna är alltför välavlönade (”mutade” av kapitalisterna) och kommer aldrig resa sig till revolution. Detta tar överhuvudtaget inte i beaktning de objektiva förändringar som sker vid en revol-

¹⁰⁶ Citat ur *ordförande Mao Tse-tungs verk*, Danelius bokförlag, 1967, s.115

¹⁰⁷ *Tal vid Kommunistiska internationalens andra kongress* (1920), Lenin
https://marxistarkiv.se/klassiker/lenin/1920/tal_KIs_andra_kongress.pdf

ionär situation. De tyska kamraterna i MLPD har 40 % av sina medlemmar i storskalig industri¹⁰⁸ och har visat att det är fullt möjligt att slå rot bland industriproletariatet.¹⁰⁹

Det är dessutom en fråga om vilken klasskaraktär partiet ska ha – de som har det ”sämst ställt” i samhället är inte nödvändigtvis den mest revolutionära delen av proletariatet. Det avgörande är deras revolutionära potential som beror på deras arbetsförhållanden. Både Lenin och Mao framhöll proletariatets ledande roll över de andra skikten av de arbetande massorna som hade sämre villkor. Mao påpekade att:

”Bland alla de samhällsskikt och politiska grupperingar, som finns i det halvkoloniala Kina, är proletariatet och det kommunistiska partiet de från trångsynthet och själviskhet mest frigjorda. De är politiskt sett de mest framsynta, de bäst organiserade och mest redo att fördomsfritt lära av avantgardeklassen, proletariatet och dess politiska parti världen över, samt att utnyttja denna erfarenhet i sin egen saks tjänst. Följaktligen är det endast proletariatet och det kommunistiska partiet som kan leda bönderna, städernas småbourgeoisin och bourgeoisin, övervinna trångsyntheten bland bönderna och småbourgeoisin och **förstörelselustan hos de arbetslösa massorna**, samt också (förutsatt att det kommunistiska partiet icke begår fel i sin politik) övervinner den vacklan och brist på grundlighet som bourgeoisin uppvisar - och som kan leda revolutionen och kriget in på vägen till seger.”¹¹⁰ (min fetstil)

Lenin anmärkte att:

”Stads- och industriproletariatet kommer oundvikligen att bli kärntruppen i vårt socialdemokratiska arbetarparti, men i detta måste vi, såsom också vårt program säger, dra in, upplysa och organisera alla arbetande och utsugna utan undantag: både hemarbetare, paupers, tiggare, tjänstefolk, landstrykare och prostituerade – givetvis på det nödvändiga och obligatoriska villkoret, att de ansluter sig till socialdemokratien och inte socialdemokratien till dem, **att de övergår till proletariatets ståndpunkt och inte proletariatet till deras ståndpunkt.**”¹¹¹ (min fetstil)

Partiet måste därför fokusera på (men inte begränsa sig till) arbetarna inom industrin, transportsektorn och andra yrken med liknande materiella omständigheter som gör dem särskilt mottagliga för kommunismens idéer.

Oktobervägen och den proletära enhetsfronten

Givet att vi inte vet när revolutionär situation uppenbarar sig och att den inte går att skapa fram, är strategin att uppnå maximalt inflytande i proletariatet mest brinnande frågor, och därmed förbereda proletariatet för att genom stadsuppror störta den borgerliga diktaturen vid en revolutionär situation. Detta kan endast lyckas om partiet under en långvarig icke-militär kamp bygger upp massornas stöd för ett uppror, och detta kräver att massorna genom sina egna erfarenheter inser riktigheten i partiets politik. Denna strategi är oktobervägen som är giltig i huvudsakligen imperialistiska länder som kän-

¹⁰⁸ <https://www.mlpd.de/english/about-us>

¹⁰⁹ Tyskland har en större andel av arbetskraften (27%) i industrin än Sverige (18%) enligt statistik från Världsbanken, men skillnaden är kvantitativ snarare än kvalitativ; industriproletariatet är fortfarande en minoritet och båda länderna är imperialistiska.

<https://data.worldbank.org/indicator/SL.IND.EMPL.ZS?end=2019&locations=DE-SE&start=1991>

¹¹⁰ *Strategiska problem i Kinas revolutionära krig*, Valda verk av Mao Tse-tung band 1, s.193

¹¹¹ *Socialdemokratins förhållande till bonderörelsen* (1905), Lenin

https://www.marxistarkiv.se/klassiker/lenin/1905/socialdemokratins_forhallande_till_bonderorelsen.pdf

netecknas av en urbaniserad befolkning och representerar huvudmotsättningen mellan proletariatet och borgerskapet.

Detta kräver det långsiktiga uppbyggandet av den **proletära enhetsfronten** som ämnar ena kämpande arbetare på klasskampens grund: både ”underifrån” för att ena arbetare på rätta grundval oavsett partitillhörighet, samt ”ovanifrån” mellan partiet och organisationer om så behövs.¹¹² När partiet enar sig med arbetare kring rätta krav och paroller, kommer arbetarna av sina egna erfarenheter se att det kommunistiska partiet företräder deras intressen. I Sverige är uppbyggandet av den proletära enhetsfronten helt oförenligt med något folkkrig; om det senare påbörjas kommer organisationen att diskreditera sig själv och fjärras från massorna. Den proletära enhetsfronten kan anta många olika former beroende på de konkreta förhållandena:

”Enhetsfrontens konkreta förverkligande i olika länder kommer naturligtvis att *försiggå på olika sätt*, det kommer att anta olika former allt efter arbetarorganisationernas tillstånd och karaktär, allt efter deras politiska nivå och den konkreta situationen i varje land, allt efter de förskjutningar, som försiggår inom den internationella arbetarrörelsen o.s.v.

Sådana former kan exempelvis vara: avtalade gemensamma aktioner av arbetarna från *fall till fall* av konkret anledning, för enskilda krav eller på grundvalen av en gemensam plattform; avtalade aktioner på *enskilda arbetsplatser* eller inom en *industrigren*; avtalade aktioner i *lokal, distrikts-, lands- eller internationell* omfattning; avtalade aktioner för att organisera arbetarnas *ekonomiska strider*, för att genomföra politiska massaktioner, för att organisera ett gemensamt *självförsvar* mot fascistiska överfall; avtalade aktioner för att understödja de fängslade och deras familjer och när det gäller kamp mot den sociala reaktionen; gemensamma aktioner för att försvara *ungdomens och kvinnornas intressen*, på *kooperationens, kulturens, idrottens* område o.s.v.

(...) Kommunisterna och alla revolutionära arbetare måste sträva efter att skapa valda ... utom partierna stående klassorgan för enhetsfronten på arbetsplatserna, bland de arbetslösa, i arbetardistriktet, bland småfolket i stad och på land. Endast sådana organ kan genom enhetsfrontrörelsen omfatta även den väldiga oorganiserade massan av arbetande, kan främja utvecklandet av massornas initiativ i kampen mot kapitalets offensiv, mot fascismen och reaktionen, och på grundvalen härav främja utbildandet av erforderliga talrika arbetaraktivister för enhetsfronten, fostra hundra- och tusentals partilösa bolsjeviker i **de kapitalistiska länderna**.”¹¹³ (min fetstil)

Dessa Dimitrovs ord uttalades i en period i den kommunistiska internationalens historia då huvudproblemet som hindrade kommunisternas framväxt var den extrema sekterism som förkastade enhetsfrontens taktik och misslyckades förhindra fascismens maktövertagande.

¹¹² Den proletära enhetsfronten var inte enbart en strategi som utarbetades under 1930-talet som en specifik strategi under hotet av fascismen. Givetvis utvecklades den och populariserades av främst Dimitrov under dessa förhållanden, men det var först under Kominterns 4:e kongress 1922 som teorin om enhetsfronten lades fram och godkändes av Lenin.

Se ”*Theses on the united front*” (1922) av Komintern

<https://www.marxists.org/history/international/comintern/4th-congress/united-front.htm>

och Lenins ”*Remarks to the Theses on a United Front*”(1921)

<https://www.marxists.org/archive/lenin/works/1921/dec/06.htm>

¹¹³ *Tal vid Kominterns 7:e kongress 1935*, Dimitrov

<https://marxistarkiv.se/klassiker/dimitrov/dimitrovtal-kominternkongressen-35.pdf> s.16

”I vår tid är detta [sektarism – min anm.] ofta inte längre en ’barnsjukdom’, såsom Lenin skrev, utan en inrotad last, och utan att vi befriat oss från den kan vi inte upprätta den proletära enhetsfronten och föra fram massorna från reformismens positioner till revolution.

(...) Sekterismen yttrar sig i synnerhet i underskattande av massornas revolutionering, i överskattande av den hastighet, med vilken de lämnar reformismens positioner, i försöken att hoppa över rörelsens svåra etapper och invecklade uppgifter. Metoderna för massornas ledning har ofta i praktiken ersatts med metoderna för ledning av en snäv partigrupp. Man underskattade den kraft, som ligger i massornas traditionella samband med sina organisationer och ledningar, och när massorna inte genast slet dessa band, började man behandla dem lika skarpt som man behandlade deras reaktionära ledare. Man schabloniserade taktiken och parollerna för alla länder, och man tog inte hänsyn till säregenheten i den konkreta situationen i varje enskilt land. Man ignorerade nödvändigheten av en ihärdig kamp bland massans djupa led för att vinna massornas förtroende, och man försummade kampen för arbetarnas delkrav och arbetet i de reformistiska fackföreningarna och de fascistiska massorganisationerna. Enhetsfrontspolitiken ersattes ofta med blotta uppmaningar och abstrakt propaganda.”¹¹⁴

Dessa sektaristiska yttringar kännetecknar folkkrigslinjen i Sverige; folkkrigsteorin utgår från helt andra materiella förutsättningar än de som finns i Sverige idag och kommer därför oundvikligen bli en sektaristisk linje som enbart tilltalar ”en snäv partigrupp” och inte massorna. Den korrekta strategiska linjen är inte långvarig väpnad kamp, utan långvarig icke-väpnad kamp för att bygga upp den proletära enhetsfronten för att därmed ena arbetarklassens på klasskampens grund och förbereda ett uppror i städerna när en revolutionär situationen finns. Detta är också Mao Zedongs ståndpunkt när han påpekade att proletariatet i de imperialistiska länderna bör ansamla styrka genom under en långvarig huvudsakligen icke-militär period för att slå till när förutsättningarna är gynnsamma.¹¹⁵ Arbetarklassens styrka ligger i dess överlägsna numerär, och i städerna kan denna styrka endast ackumuleras genom en proletär enhetsfront som enar proletariatet och förbereder förutsättningarna för det revolutionära upproret.

Oavsett vilken form den proletära enhetsfronten kommer att ha, är det avgörande att det kommunistiska partiet tar ledningen i denna genom att vinna massornas förtroende vilket kräver tillämpning av masslinjen och linjekamp mot felaktiga idéer. Den proletära enhetsfronten är absolut nödvändig om man vill, speciellt i ett imperialistiskt land som Sverige, vinna över massorna från reformismens och borgerskapets inflytande till den revolutionära rörelsen. Denna strategi utgår från det faktum att en stor del av massorna befinner sig under reaktionens inflytande i form av den borgerliga demokratins illusioner, vilket kännetecknar imperialistiska länder när de inte befinner sig i kris och vars materiella grund är den imperialistiska utsugning av nykoloniala länder.

Den proletära enhetsfronten är förverkligandet av politiskt fokus på huvudmotsättningen i Sverige, den mellan proletariat och borgerskap. Den är dessutom en proletär linje till skillnad från folkkrigslinjen som i Sverige är en småborgerlig linje; eftersom de stora flertal arbetare ej kommer samla sig kring denna linje under en period då det inte råder en revolutionär situation, kommer den på sin höjd att attrahera de fåtal extremt utsatta och småborgerliga revolutionsromantiker. Detta till skillnad från uppbyggandet av den proletära enhetsfronten, vilket beaktar proletariatets problem i klasskampens nuvarande etapp. Den proletära enhetsfronten är inte ett självändamål, utan ser till att partiet enar sig med

¹¹⁴ Ibid.

¹¹⁵ Se kapitel ”Militarisering av kommunistpartierna” och citaten av Mao.

alla arbetare oavsett partitillhörighet på rätta grundval för att de av sina egna erfarenheter ska inse att det kommunistiska partiet är det enda partiet som är massornas parti. Således blir de redo att stödja en revolution.

Varken folkkriget eller oktobervägen är garantier för framgång, de skisserar endast de allmänna dragen (huvudmotsättningarna) i den revolutionära processen. Eftersom varje land har olika förhållanden krävs det att ständigt tillämpa marxismen som vägledning till handling för att korrekt lösa olika konkreta motsättningar i varje land. Folkkriget definieras som en bred enhetsfront som inkluderar alla de klasser och skick som motsäger sig imperialismen, eftersom huvudmotsättningen går mellan imperialismen och folket, och en antifeodal enhetsfront som samlar det stora folktalet mot feodalismen.¹¹⁶ Både dessa strategier bygger på olika materiella betingelser som återspeglas i olika huvudmotsättningar. Den enda möjligheten att tillämpa folkkrig i Sverige är om landet invaderas av en imperialistisk angripare och huvudmotsättningen ändras. Då är uppgiften att partiet upprättar en enhetsfront som enar alla som vill bekämpa ockupanterna och partiet strävar att ta ledningen i denna enhetsfront.

Oktobervägen förhåller sig till de förhållanden som råder i Sverige, d.v.s. det råder borgerlig demokrati, det är ett imperialistiskt land och en revolutionär situation finns ej för tillfället. Ur sådana objektiva betingelser uppstår vissa kampformer som är korrekta, som kan vinna över arbetarklassen till partiet genom deras egna erfarenheter och förbereda proletariatet till att gripa makten när en revolutionär situation uppstår. Övergången från en ”fredlig” period till revolutionär situation kännetecknas av övergången från fredliga kampformer till revolutionära kampformer. Att tillämpa en schablon som folkkrig med basområden och påbörja militarisering, är givetvis att totalt bryta med denna objektiva verklighet och därmed avskärma sig från massorna. Som Mao anmärkte:

”Idealism och mekanisk materialism, opportunist och äventyrspolitik kännetecknas allesammans av brytningen mellan det subjektiva och det objektiva”.¹¹⁷

Sammanfattning

De objektiva förutsättningarna för en revolutionär situation kan inte provoceras fram. Lenins teori om den revolutionära situationen visar att partiet inte skapa fram de objektiva förutsättningarna, utan dessa sker genom oändligt antal länkar till alla andra fenomen i världen. Ingen vet idag vilken faktor som kommer att utlösa en revolutionär situation i Sverige och vilka motsättningar som kommer att uppstå. Inte heller vet vi när detta kommer att ske.

Utifrån dessa premisser är det enda rimliga, och det enda möjliga sättet för ett kommunistiskt parti att segra i Sverige, att tillämpa masslinjen för de konkreta problem som finns i ”varje etapp” som Dimitrov påpekade, och därmed vinna massornas förtroende. Det finns olika etapper i hela den revolutionära processens utveckling och de har alla sina specifika kampformer som bestäms utifrån det konkreta läget. Endast de konkreta omständigheterna kan bestämma när den väpnade kampen nödvändigas, inte en påtvingad schablon. Som Dimitrov klarsynt påpekade:

”Vi är fiender till allt schematiskt. Vi vill ta hänsyn till den konkreta situationen i varje ögonblick och på varje given plats och inte överallt handla efter en bestämd schablon.

¹¹⁶ När Mao Zedong tillämpade folkkriget utgick han från de grundläggande motsättningarna i Kina: ”Motsättningen mellan imperialismen och den kinesiska nationen och motsättningen mellan feodalismen och folkets stora massor är de grundläggande motsättningarna i det nutida kinesiska samhället.”

Den kinesiska revolutionen och Kinas kommunistiska parti, Valda verk av Mao Tse-tung band 2, s.300

¹¹⁷ *Om praktiken*, Valda verk av Mao Tse-tung band 1, s.308

Vi glömmet inte, att kommunisternas ställningstagande inte kan vara detsamma under olika förhållanden.

Vi vill nyktert ta hänsyn till alla etapper i klasskampens utveckling och till klassmedvetandets tillväxt bland massorna själva, vi vill förstå att på varje etapp finna och lösa de konkreta uppgifter för den revolutionära rörelsen, som motsvarar denna etapp.”¹¹⁸

Gonzalisterna har ingen som helst förståelse för detta. Den gonzalistiska teorin om ”militarisering” som innebär att varje parti endast kan konstitueras genom långvarig väpnad kamp är en absurd dogm, och dogmer är precis vad Dimitrov kritiserar. Den uppstår inte från den konkreta problem som massorna har, utan tolkas som något magiskt universalmedel som ska garantera seger.

I Sverige är den enda korrekta strategin i nuläget att på lång sikt bygga upp den proletära enhetsfronten för att genomföra ett uppror i städerna när det finns en revolutionär situation. Detta är oktobervägen och är den enda giltiga strategin i ett imperialistiskt Sverige.

8. Slutord

Gonzalos teorier är avvikelser som grundar sig på dogmatiska och idealistiska antaganden. De är idealistiska därför att de framhäver teorin om *Jefatura* och ”världsrevolutionens tre moment” som hävdar att världen är i en strategisk offensiv, och de är dogmatiska för att de kopierar Maos teori om folkkriget och utifrån detta förespråkar ”vänster”-opportunist, d.v.s. väpnad kamp innan de objektiva förutsättningarna är mogna. Men samtidigt påstår Gonzalo att dessa teorier utgör själva maoismen. Detta falska påstående gör att gonzalisterna reviderar Mao Zedongs ståndpunkter från ”vänster”. Gonzalism är därför inget annat än ”vänster”-revisionism, d.v.s. den reviderar maoismen utifrån ”vänster”-opportunistiska och idealistiska teorier som man hävdar är universella men som förnekar maoismens faktiska ståndpunkter.

Som visat finns det en antagonistisk motsättning i ståndpunkter mellan å ena sidan Mao Zedong och KKP och å andra sidan Gonzalo, PKP och deras anhängare som BKP-RF. Maos teorier uppmanar till att förena maoismens allmängiltiga sanning med varje lands specifika förhållanden, medan Gonzalos teorier förvränger marxismen till en dogm. I sitt väsen är det en motsättning mellan marxism-leninism-maoism och gonzalism.

Gonzalo bör främst uppskattas för att ha tillämpat folkkriget på peruanska förhållanden och varit ledande i de förtryckta massornas rättfärdiga kamp mot den peruanska reaktionen. Detta kan dock inte utesluta det faktum att PKP inte segrade under hans ledning samt att hans teorier utgör en avvikelse från marxism-leninism-maoismens revolutionära vetenskap. Således är det nödvändigt att förkasta hans revisionistiska teorier som i slutändan endast kommer att leda den revolutionära rörelsen i Sverige på villovägar. Den enda giltiga vägen till revolution i Sverige är det långsiktiga uppbyggandet av den proletära enhetsfronten för att förbereda proletariatet till ett revolutionärt uppror när det finns en revolutionär situation.

Thomas Berg

September, 2022

(Andra versionen)

¹¹⁸ *Tal vid Kominterns 7:e kongress 1935, Dimitrov*
<https://marxistarkiv.se/klassiker/dimitrov/dimitrovtal-kominternkongressen-35.pdf>